THE CHURCH WEEKLY

Vol. VIII. | SUNDAY 7th FERUARY 1954 | PRICE 2 ANNAS PER COPY | NO. 6

THE MANIFESTATION OF CHRIST AS GOD, PRIEST AND KING

(Rev. Father Laurence S. Jackson, M. A., L. Th., H. C. F.)

II

A third gift which the Wise Men offered, was gold, which as the hymn says: A Royal Child proclaimeth". When the Wise Men entered the cottage of the Epiphany, they beheld no evidences of royalty. Yet Mary was indeed a daughter of David, and Joseph her husband was a son of Jesse And Mary's Son, was indeed the Prince of Peace, of whom Angels had sung on the night of his birth. Yet the Magi had fallen down in worship and reverence, because they possessed that inner faith, which enabled them to see the Reality beneath the outward seeming.

I do not suppose for a moment that the Wise Men perceived all the things of which I have written. but the Church has always taught her children the significance of the triple offering:—Incense as a symbol of Godhead - myrrh as a sign of priesthood and sacrifice,—and Gold as denoting the Kingship of Christ.

When the Wise Men reached Jerusalem, they asked: *where is he that is born, King of the Jews?"* And it is significant that the title, *King of Jews*, was placed by Pilate the Procurator upon the Cross of Calvary in Jerusalem when Jesus was crucified. And it was published in Latin, Greek and Hebrew, for all the world to read. He was [illegible]ed their King, for the blood of David was in his veins. But he came unto his own, and his own received him not.

[illegible]t only at Calvary did his own [illegible] reject his claim, but time [illegible]e again they repudiated him. So the Gentiles, whom the Wise Men represented at Jerusalem entered into the fullness of the divinely—appointed heritage and together with the few Israelites who received him, became the sons of God, elder brethren of Christ, and sharers in his eternal kingdom.

The Epiphany therefore brings our Lord before us as God, and Priest and King. That surely is the full Christian Gospel, which the Church in her teaching must ever preach and proclaim. Jesus of Nazereth is very God of very God: He is the Eternal High Priest, who ever liveth to make intercession for us: he is the King by whom all Kings reign.

That surely is the significance of the ceremony performed every year in the King's Chapel on the Feast of the Epiphany. There is the solemn offering by the sovereign of Incense, Myrrh and Gold, recalling the scene at Bethlehem.

Jesus Christ is God. He is not merely a child of man: not merely the holiest among the children of men, but God Incarnate, enshrining in his own person Godhead and Manhood and saving the world from sin and death by virtue of his earthly dispensations. By all the various acts of his human life hath he redeemed us; But on the Cross he manifested his eternal priesthood, fulfilling all his previous dispensations, and proclaiming to the world his everlasting Kingship. For by virtue of the Lord's surrender of his life *"the kingdoms of the world are become the kingdoms of our Lord and of his Christ, and he shall reign for ever and ever.*

All these things ho[illegible]ver, of which I have spoken, are in the past, and Christ is our ever-present Saviour How does he meet us in these present days? While on earth he had said: *"Lo, I am with you always even unto the end of the world"*. Is this claim true? Boldly we can take our stand upon this promise. He is with us in our own being. Of this countless Christians can testify, for we know the value of prayer, which brings us consolation and peace. Moreover there is something more. We have his own special legacy, the service of his own ordering. For on the night before he suffered, he consecrated Bread and Wine as channels of divine life until he came agin The Apostles who partook of these means of grace did not understand the full meaning of his actions until the Holy spirit had been poured out upon the Church: when they interpreted the holy mysteries in the light of the Cross. Then it became clear that at the offering of the bloodless Sacrifice, when the faithful receive the holy and consecrated gifts, Christ dwelleth in them, and they in him. By the visible parta[illegible]g of the hallowed elements, the children of God do appropriate the life of the Master, for as their bodies are strengthened by bread rnd wine so are their souls invigorated by the Body and Blood of Chirst. This is the truth which underlies every service of the Holy Communion, whether in Catholic cathe-

dral or protestant meeting house. Those draw nigh to the Master, and in faith partake of his appointed gifts, do receive the life of the Redeeming Lord. Faith however is required, and Christ meets our imperfect faith with his perfect reality.

In the Holy Communion, our Master stoops down to our weakness, as he deigned to come down Mary long ago. He dwelleth in our earthly members, as he tabernacled within the being of Mary before he came to birth on the first Christimass Day. So we can truly say when we came to the Altar. "*As thou didst come to Mary, we pray thee come to me*". No wonder then that we say in our preparation for holy Communion, "*I will go unto the Altar of God, even unto him who maketh my youth joyful*", or "*even unto the God of my joy and gladness*". There should be in our heart something of *that exceeding great joy* which filled the hearts of the Wise Men, when they realised that the end of their pilgrimage was in sight and that they were about to enter into the presence of the Infant Serviour.

For the Redeemer whom they worshipped is Jesus Christ whom we adore, and he is *the same, yesterday* and for ever. For the Holy Ghost, who overshadowed Blessed Mary, so that within her being was conceived the Body and Blood of Christ,-doth overshadow and dwell within the sacred elements of the Eucharist, and they likewise became the Body and Blood of Christ. We need not seek any theory to explain this mystery. We need but say with Qeen Elizabeth I:

"His was the word which made it:
"He took the bread, and brake it:
"And what that word did make it:
"That I believe and take it:

However we can comtemplate the condescension of Almighty God towards our humanity. He humbled himself at the time of the Annunciation, and with the full consent of Mary, took possession of a human body to fulfil the purpose of redemption.

Likewise he taketh possession of the Holy Eelements in the Eucharist, and maketh Bread and Wine to be the channels of his love, for a like purpose, that he may preserve the Bodies and souls of men unto everlasting life.

The Seven Sacraments, as a whole, have been called the Extension of the Incarnation, and the Holy Communion is the greatest of the Mysteries. To hide his glory beneath a body of flesh and blood was a marvellous act on the part of God, the Lord but to use bread and wine as a means of conveying his eternal life to his children is surely the quintessence of all his wondrous work. He makes them the means by which he bestows that everlasting life which he alone can give, and it is he whom the devout communicant receives. Sinful and frail though the Christian may be, Christ does not reject him, if he comes in faith to the earthly Bethlehem, the House of Bread for that is what Bethlehem means. Therefore in whatsoever place we celebrate the Holy Sacrament, we find there our House of Bread.

It is true that there is the warning that those who unworthily partake of the Sacrament do eat and drink condemnation to themselves when they discern not the Lord's Body, and we should not lightly disregard this admonition. We should therefore make use of those ordinances which the Lord has appointed for our use. By self-examination, by confession and the receiving of absolution, we should prepare ourselves to receive the divine Guest. This being done, we can then cast ourselves upon his mercy and loving kindness, knowing that he will supplement and fulfil all our deficiencies.

Realising this, we can look forward to the time when the Lord will come in great power and glory to take unto himself the kingdoms of the world. Already they are his by his conquest of evil upon the Cross, though the Church has still work to do before the Lord claim his own.

Life is still a pilgrimage from this world to the presence of God, and the Blessed Sacrament is our *Viaticum*, our *Food for the Way*. As the Indian poet, Narayan Vaman Tilak says:

"Pilgrims we are, which day by day
"Go journeying on the world's highway,
' On to our city, where is laid
"A treasure that can never fade"

Here we have no continuing city, but we seek one to come, as the Wise Men sought Bethlehem when Christ was a little child.

Now we behold our "Treasure" by means of sign and symbol, though at the Eucharist the veil between earth and heaven, is like that of gossamer, and we can also most behold the glint [of] angels wings.

In the hereafter we shall worship him not as a Babe in his mother's lap, as did the Wise Men, but as the Father's Son in whom he delighted, crowned and exalted in the heavenly places, as the Lord of Lords, and the King of Kings, who is from everlasting and to world without end.

Amen.

MISS SARAH CHAKKO PASSES AWAY

We reproduce below from the "Indian Witness" of 28 Jan. 1954 the account given about Miss Sara Chacko's death and funeral.

On January 26, 1954, the fourth anniversary day of the Indian Republic, at 3. 15 p. m. in the Lucknow Cemetry, Bishop C.D. Rockey assisted by the two pastors of the Methodist Churches and a crowd of over one thousand persons, men and women, rich and poor, staff, students and servants of Isabella Thoburn College, Christians and non-Christians co-workers and admirers of the deceased, committed the remains of Miss Sarah Chako to the ground, "earth to earth, ashes to ashes, dust to dust, looking for the general resurrection in the last day". Thus came the end of a beautiful life which was lived on this earth for 48 years, twenty-four of which were spent in Lucknow in the service of her Lord, in the Isabella Thoburn College as a History Lecturer, Vice-Principal, and Principal for nine years; in the Church as a very helpful member of the Lalbagh English Church Official Board and a great support to the Pastor; in the Christian community as a wise counsellor in the Local Christian Council in the Educational circles as a statesman-like adviser, in the Board of Geverners of Lucknow Christian College, in the Managing Committee of Lalbagh Higher Secondary School, in the various committees and councils of Lucknow University; and in the city as one of the leading women citizens. Her radiant smile and the beauty of her personality were not only the jealous possession of Lucknow. But the encouragement she received ...nthe appreciation of her services ...his city of gardens and parks ...ped her to expand her influence ... the U. P. Christian Council ...hich she was elected President ...wo consecutive years, into the ...ent Christian Movement, into ... Young Women's Christian ...ciation of India, and finally ...the World Council of Churches ...ch she was one of the eight ...nts. In the service of ... unity she travelled far and ...a Europe. North America, ... Africa. An ardent Church ... great sponsor of Women's ...quality with men, an affectionate teacher, a wise councellor, a firm administrator, a sincere friend, and obedient and respectful daughter of an aged mother, a loving sister to four sisters and four brothers, has been taken away to the utter grief of many. Why should this have happened is a mystrey. God alone knows. He has his purposes served in such ways as we of little understanding cannot comprehend till by lapse of time it is revealed unto those who submit themselves to His supreme will. That it is not easy to replace Miss Chako



is quite evident. But God's work is much greater than the individual. He certainly has somebody in readiness to take over the mantle cast by Miss Chako.

Miss Chako passed away in harness, and while, probably, she did not realise it, God in His own mysterious way prepared her for the end of her life on this earth. We have heard that on the 25th she completed her annual reprot which she was to present before the College Board of Governors. She probably finished many more things of which we are not aware, before the final hour came, and she blessed her staff and students in the last Chapel service that she took on the 25th in the following words:

"The peace of God which passeth all understanding, keep your hearts and minds in the knowledge of God Almighty, the Father, the Son, and the Holy Spirit, be amongst you and remain with you always"

The end came so peacefully and beautifully. On the basket ball court she played on the side of the staff against the Junior students. She played the first round, as a good player must play Then feeling tired, she sat down as others did. But she was not to play the rest of the the match. That she left for others to complete, begin where she finished. The heart began to sink suddenly and before she was removed even to the nearest room and any medical aid could be given she wasgone, leaving her earthly body behind The doctor came only to declare that she was no more. It took only fifteen minutes, from 5-15 p. m. to 5-30 p. m , the eve of the Republic Day, for her to leave this world for others to continue building as she started and build in the world she lived

The following day, at 2-30 p.m.on the 26th, a beautiful service was conducted in the Isabella Thoburn College Chapel where, when in Lucknow, she always loved to worship from Sundayto Sunday-the chapel was packed to capacity and a large number of men and women stood outside when the order of service wasgone through.

Her body lay before the altar as the organist played the solemn music The hymn and the readings from the Scripture inspired hope and courage in the many hearts which were broken by the unexpected and sudden grief which overtook them. However an expression of gratitude to God for the life and service of Miss Chako was evident from all those who were present at the service.

M ss Chako has gone, but she has left a wonderful example of life and service behind Her students in particular and others in general would do well in continuing the work of building up the Kinddom of Christ to which she had devoted herself and consecrated her life.

കുറവിലങ്ങാട്ടുപള്ളിയും മൂന്നുനോമ്പുതിരുനാളും

(വെറി. റെവ. ഫാദർ തോമ്മസ്, മണക്കാട്ട്, കുറവിലങ്ങാട്ടുപള്ളിവികാരി)

കേരളത്തിലെ അതിപുരാതനവും അനേകധാ പ്രസിദ്ധവുമായ ഒരു പള്ളിയാണ് കുറവിലങ്ങാട്ട മർത്തമറിയം പള്ളി. കന്യാകുമാരിമുതൽ കാസർകോട്ടുവരെ നീണ്ടുകിടക്കുന്ന മലയാളക്കരയിലെ മിക്ക സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെയും മൂലതറവാടാണ്. കുറവിലങ്ങാട്ട്. മൂലതറവാട്ടിൽ നിവസിക്കുന്നവരെല്ലാം കത്തോലിക്കരാണ് എന്നാൽ തറവാട്ട വിട്ട വിദൂരങ്ങളിൽ താമസമാക്കിയ ചിലർ യാക്കോബായ, മാർത്തോമ്മാ, തുടങ്ങിയ ഇതരക്രിസ്തീയ വിഭാഗങ്ങളിൽ ചേരുകയുണ്ടായി. അവരിൽ ഒരു നല്ലഭാഗം കോട്ടയം തിരുവല്ല, പത്തനംതിട്ട ചെങ്ങന്നൂർ, കൊട്ടാരക്കര, മുതലായ താലൂക്കുകളിൽ നിവസിക്കുന്നുണ്ട്. അവരിൽ പലരും കുറവിലങ്ങാട്ട പള്ളിയിലെ പ്രധാന തിരുനാളായ മൂന്നുനോയമ്പു ദിവസങ്ങളിൽ സ്ഥലത്തുവന്നു തങ്ങളുടെ പുരാതന ജനനദേശവും ഇടവകപ്പള്ളിയും സന്ദർശിച്ചു കാണിക്കകളർപ്പിച്ചു പോകുക ഒരു സാധാരണപതിവാണ്.

പള്ളിയുടെ സ്ഥാപനകാലം

ചില പുരാതനരേഖകൾകൊണ്ടും ഇന്നു നിലവിലിരിക്കുന്ന ഉറച്ച പാരമ്പര്യമനുസരിച്ചും ക്രിസ്തുവർഷം 335—ൽ പള്ളി സ്ഥാപിതമായി എന്നാണു കാണുന്നത്. പാലയൂർ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്ന് മാർത്തോമ്മാശ്ലീഹായിൽ നിന്നും മാമ്മോദീസാ സ്വീകരിച്ച കള്ളി, കാളികാവ്, ശങ്കരപുരി, പകലോമററം എന്ന നാലു ബ്രാഹ്മണകുടുംബങ്ങളും അവരുടെ പാർശ്വവർത്തികളായ ശൂദ്രകുടുംബങ്ങളും ഇവിടെ വന്നുകുടിയേറിപാർത്തതായും അവരുടെ സന്താനങ്ങൾക്കു കന്യകാമാതാവു് പ്രത്യക്ഷയായി സ്ഥലത്തു പള്ളിപണിയാൻ ആജ്ഞാപിച്ചതായും പ്രബലമായ ഒരു പാരമ്പര്യമുണ്ട്. ചരിത്രകാരനായ റെവ. ഫാദർ ഫർണാർഡ് സി. ഡി. പ്രസ്തുതവസ്തുതയേ സംബന്ധിച്ച് എഴുതിയിരിക്കുന്ന ഭാഗം ഇവിടെ ചേർക്കുന്നു. "ഇപ്പോൾ പള്ളി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന സ്ഥലത്തിനു സമീപത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കളരിയിൽ നസ്രാണികുട്ടികൾ അക്ഷരാഭ്യാസം ചെയ്തിരുന്നു. ആ കുട്ടികൾ ഒരിക്കൽ കളരിയിൽനിന്ന് വീട്ടുകളിലേക്കു പോകുകയിൽ കുലകണ്ടം നിരപ്പ് എന്ന ദിക്കിൽ വഴിയരികിലുള്ള ഒരു കാട്ടിൽ നിന്ന് ഒരു വൃദ്ധ ഇവരെ കൈകാട്ടി വിളിച്ച് സമീപത്തു കിടന്നിരുന്ന കല്ലുകൾ പെറുക്കി അവർക്കു കൊടുക്കുകയും തൽക്ഷണം അവ അപ്പങ്ങളായി തീരുകയാൽ അവർ ഭക്ഷിച്ചു സംതൃപ്തരായി തീരുകയും ചെയ്തു. അവർ സ്വഗൃഹങ്ങളിൽ എത്തിയപ്പോൾ വസ്തുത മാതാപിതാക്കന്മാരെ അറിയിച്ചു. അവർ കുട്ടികളുടെ കഥനത്തിൽ എത്രമാത്രം യാഥാർത്ഥ്യമുണ്ടെന്നറിയുവാനായി കുറെ നേർച്ചയപ്പവുമായി സ്ഥലത്തെത്തി, തൽക്ഷണം രൂപലാവണ്യത്തോടുകൂടിയ ഒരു വൃദ്ധ കാട്ടിൽ നിന്നിറങ്ങി അവരുടെ അടുക്കൽ ചെന്ന് അവിടെ ഒരു ദേവാലയം പണിയിക്കണമെന്ന് അവരെ ഉപദേശിക്കയും അവിടെമുമ്പുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ഉറവ അവർക്കു കാണിച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ ജലാശയം ഇന്നും അവിടെ കാണാവുന്നതാണ്. വൃദ്ധ ഉടനെതന്നെ അന്തർദ്ധാനം ചെയ്തു. നസ്രാണികളാകട്ടെ പ്രത്യക്ഷയായ ആ യോഷാരത്നം കന്യകാമറിയം തന്നെയെന്നു തീർച്ചയാക്കി അവളുടെ നാമത്തിൽ ആ സ്ഥലത്തു പള്ളിപണിയുകയും ചെയ്തു, പ്രസ്തുത സംഭവം നടന്നതു് മൂന്നുനോമ്പിന്റെ മദ്ധ്യദിവസത്തിലായിരുന്നതിനാൽ ആ സുദിനത്തെ കുറവിലങ്ങാട്ട പള്ളിയിലെ പ്രധാന തിരുനാളായി ആചരിച്ചുവരുന്നു.

മൂന്നുനോമ്പുതിരുനാൾ

കേരളപ്രസിദ്ധമായ ഒരു തിരുനാളാണ് കുറവിലങ്ങാട്ട് മൂന്നുനോമ്പുതിരുനാൾ. പ്രസ്തുത തിരുനാൾ ഇവിടെ എന്ന് ആരംഭിച്ചു എന്നുള്ളതിനേപ്പററി ശരിയായ ഒരു ജ്ഞാനം ഇതുവരെയും ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതായി അറിവില്ല. ക്രിസ്തുവർഷത്തിനു മുൻപ് പാലസ്റ്റൈനിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരു പ്രവാചകനായ വി. യോനാസിന്റെ തിരുനാളാണതു്. അതിപുരാതനനും ഇസ്രായേൽ ജനത്തിന്റെ ഇടയിൽ ദൈവത്തിന്റെ ഒരു ദൗത്യവാഹകനുമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തിരുനാൾ ഇവിടെ ആഘോഷിക്കുവാൻ കാരണമെന്തെന്നു ഒരു ചോദ്യമുണ്ടായേക്കാം. നിശ്ചയമായും അതിനു ഒരു കാരണം കാണണം. അന്നു പാലസ്റ്റൈൻ തുടങ്ങിയ രാജ്യങ്ങൾ ഇൻഡ്യയുമായി കച്ചവടബന്ധത്തിൽഏർപ്പെട്ടിരുന്നതായി ചരിത്രരേഖകളുണ്ട്. കാനാതോമ്മാക്കുട്ടരുടെ ആഗമനവും കുടിയേറിപാർക്കലും ചരിത്രപ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ. യോനാസ് ദീർഘദർശിയുടെ തിരുനാൾ ഒരുപക്ഷേ കാനാക്കാരുടെയിട്ടയിൽ പ്രചാരത്തിലിരുന്നിരിക്കണം. ഇവിടെ കുടിയേറിപാർത്ത കാനാക്കാരും അന്നിവിടെയുണ്ടായിരുന്ന മർത്തോമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനികളും തമ്മിൽ വിവാഹബന്ധത്തിലും സമ്പർക്കത്തിലും ഏർപ്പെട്ടിരുന്നതിനാൽ പ്രസ്തുത പുണ്യവാളന്റെ ഭക്തി ഇവിടെയും പ്രചരിച്ചതായിരിക്കാം. അങ്ങനെ യോനാസ് പുണ്യവാന്റെ മൂന്നുനോമ്പുതിരുനാൾ ദൈവകല്പന ലംഘിച്ചതിന്റെ ശിക്ഷയായി വിശുദ്ധൻ മൂന്നരാവും പകലും മത്സ്യോദരത്തിൽ കിടന്നതിന്റെ സ്മരണയ്ക്കായി ആഘോഷിക്കപ്പെടുന്ന മൂന്നുനോമ്പുതിരുനാൾ ഇവിടെയും സമാരംഭിച്ചു എന്നു നമുക്കു അനുമാനിക്കാം.

പ്രസ്തുത തിരുനാൾ മൂന്നു ദിവസങ്ങളിലായി വിവിധഭക്തചടങ്ങുകളോടുകൂടി ഇവിടെ നടത്തപ്പെടുന്നു. ഒന്നാം ദിവസം സായാഹ്നത്തിൽ ആഡംബരപൂർണ്ണമായ പട്ടണപ്രദക്ഷിണവും പ്രധാനമായ രണ്ടാം ദിവസം പ്രഭാതം മുതൽ മദ്ധ്യാഹ്നംവരെ ദേവാലയത്തിൽ ദിവ്യപൂജകളും അനന്തരം കേരളത്തിൽ മറെറങ്ങും ദർശനീയമല്ലാത്ത അത്യാഡംബരപൂർവമായ പ്രദക്ഷിണവുമാണ്. അതിന്റെ പ്രത്യേകതകൾ.

ആനയകമ്പടി

കേരളത്തിൽ മറെറാരു പള്ളിയിലും ആനയുടെ അകമ്പടിയോടുകൂടിയുള്ള പ്രദക്ഷിണം നടക്കുന്നതായി അറിവില്ല. ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ഉത്സവത്തിനുമാത്രം കാണാറുള്ള 'അനയകമ്പടി' ഇവിടെ എങ്ങിനെയുണ്ടായി? അതല്ലെ അറിയേണ്ടതു്! അതിന്റെ പിറകിൽ കൌതുകാവഹമായ ഒരു ചരിത്രസംഭവമുണ്ട്. ചരിത്രകാരനായ റെവ. ഫാദർ ബർണാർഡ് സി. ഡി. യുടെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നുതന്നെ ആ ഭാഗം ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ചുകൊള്ളുന്നു. "മൂന്നുനോമ്പി[illegible] സംബന്ധിക്കുന്നതിനായി തെക്കൻ [illegible] ക്കുകളിൽ നിന്നും പുറപ്പെട്ട സാധു[illegible] യ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനി വഴിതെററി [illegible] ററുമാനൂർ ക്ഷേത്രത്തിൽ ചെന്നു [illegible] വാൻ സംഗതിയായി. കൊല്ലം [illegible] യും അടക്കി വാണിരുന്ന ഊരാഴ്[illegible] രായ നമ്പൂതിരിമാർ അവനെ [illegible] വാനായി പുലിക്കൂട്ടിലിട്ടടച്ചു. ഇ[illegible] വരം പള്ളിയിലറിവായ ഉട[illegible] വിടെയുണ്ടായിരുന്ന വയോവൃദ്ധ[illegible] രു കത്തനാർ ആ സാധുവിനു[illegible] സ്വയമേവ മരണശിക്ഷ അനു[illegible] കൊള്ളാമെന്നു സമ്മതിച്ചു [illegible] ഏററുമാനൂരേക്കു പുറപ്പെ[illegible]

...ലിന്റെ ദിവസങ്ങളായിരുന്നതിനാൽ അനാഥി ആളുകൾ അദ്ദേഹത്തെ അനുഗമിച്ചു. പുലിക്കൂട്ട പൊളിച്ചു ആ നമ്പ്രാണിയെ രക്ഷപെടുത്തി. കത്തനാർ പള്ളിയിലേക്കു മടങ്ങി, ഊരാഴ്മക്കാർ അവർക്കു വന്നുകൂടിയ അപമാനത്തെ പരിഹരിക്കുന്നതിനായി മൂന്നുനോമ്പു കഴിഞ്ഞു ഉടനെ തന്നെ വളരെ ആളുകളോടും ദേവസ്വം വക കൊമ്പനാനയോടും കൂടി പള്ളിയിൽ ചെന്നു. ജനങ്ങൾ ഭയവിഹ്വലരായി നാനാദിക്കുകളിലും ഓടി ഒളിച്ചു. വൃദ്ധനായ ആ വൈദികൻ ദേവാലയത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു വാതിലുകൾ അടച്ചശേഷം മദ്ബഹായിലുള്ള വിളക്കുകളും മെഴുകുതിരികളും കത്തിച്ചു കൈകൾ വിരിച്ചു പിടിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഊരാഴ്മക്കാർ കതകു ഇടിച്ചു പൊളിക്കുവാൻ കരുതി; ആനയെക്കൊണ്ടു അതിന്മേൽ കുത്തിച്ചു. അപ്പോൾ കതകിന്റെ വിള്ളലിൽ കൂടി ആനയുടെ കൊമ്പു് പകുതിവരെ തിങ്ങി അകത്തു കടക്കുകയും വലിച്ചെടുക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ വരികയാൽ ആന മരണവേദനയോടുകൂടി നിലവിളിക്കുവാനും "ഇരണ്ടം" ഇടുവാനും തുടങ്ങി, വിള്ളലിൽ കൂടി അവൻ അകത്തേക്കു നോക്കിയപ്പോൾ ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന തിരികളുടെ മദ്ധ്യേ വൃദ്ധവൈദികൻ കൈകൾ വിരിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതു കണ്ടു, പരിഭ്രമിക്കുകയും കത്തനാരുടെ തപസ്സു അഗ്നിയായി പടർന്നു സകലരെയും ദഹിപ്പിക്കുമെന്നു ഭയപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അവർ അങ്ങുമിങ്ങും ഓടി സമീപസ്ഥലങ്ങളിൽ ഒളിച്ചിരുന്ന ചില കത്തനാരന്മാരെയും ജനങ്ങളെയും വരുത്തി അവരുടെ മൂത്തകത്തനാരു് തപസ്സു നിറുത്തി വെളിയിൽവന്നു് അവരെ രക്ഷിക്കണമെന്നപേക്ഷിച്ചു. കത്തനാർ വെളിയിൽ വന്നപ്പോൾ അവർ ചെയ്തുപോയ തെറ്റിനെപ്പറ്റി പശ്ചാത്തപിക്കുന്നുവെന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ പറയുകയും അവരെ
...ം ആനയെയും പള്ളിയുടെ കോപ
...ത്തിൽ നിന്നും രക്ഷിക്കണമെന്നു പ്രാർത്ഥി
...യും ചെയ്തതനുസരിച്ചു വാതിൽ തുറ
...യും കൊമ്പു ഊരുകയാൽ ആന ര
...പെടുകയും ചെയ്തു. ആപത്തിൽ നി
... രക്ഷപെട്ടതിന്റെ നന്ദിയെ സൂ
...പ്പിക്കുന്നതിനായി പള്ളിയുടെ അ
...് ദേവസ്വംവകയായി ഉണ്ടായിരു
...രുപത്തിനാലുപറനിലം 'പാച്ചോ
...ച്ചി' വകയ്ക്കു പള്ളിക്കു വഴിപാ
... വച്ചൊഴിഞ്ഞു. അതിലേക്കാവ
...ിരുന്ന ചെമ്പുപാത്രങ്ങളും ദാനം
...പ്പോൾ ആ നിലത്തിന്റെ എന്നും ദേവസ്വം വകയല്ല. കൂടാതെ മൂന്നുനോമ്പു തിരുനാളിൽ പ്രതിവത്സരം ദേവസ്വം ആനയെ അയച്ചുകൊള്ളാമെന്നു വാഗ്ദാനം ചെയ്യുകയുണ്ടായി. അതനുസരിച്ചു ഇക്കാലത്തു നടന്നുവരുന്ന എഴുന്നള്ളത്തു തന്നെ ഈ സംഭവത്തിനു ഒരു ലക്ഷ്യമാണു്.

കപ്പൽ പ്രദക്ഷിണം

തിരുനാളിനു കാരണഭൂതനായ യോനാസ് പുണ്യവാന്റെ പ്രതിമ ഒരു കപ്പലിൽ വഹിച്ചുകൊണ്ടാണു് പ്രദക്ഷിണം നടത്തുന്നതു്. അതു ഒരു അത്ഭുതസംഭവത്തിന്റെ അനുസ്മരണയാണു്. പാപിഷ്ഠരായി ജീവിച്ചിരുന്ന നിനിവേ നിവാസികളെ സുകൃതജീവിതത്തിലേക്കു ആനയിക്കുവാൻ ദൈവം നമ്മുടെ വിശുദ്ധനോടു കല്പിച്ചിരുന്നു. വിശുദ്ധനാകട്ടെ ക്ലേശകരമായ ആ ജോലി നിർവഹിക്കുവാനുള്ള വൈഷമ്യം നിമിത്തം ടാർസൂസിലേക്കുള്ള കപ്പൽ കയറി. കല്പന ലംഘിച്ച യോനാസിനെ ദൈവം കപ്പലിൽ വച്ചുതന്നെ ശിക്ഷിച്ചു. കപ്പൽ ഉൾക്കടലിൽ എത്തിയപ്പോൾ അവിചാരിതമായി ഉഗ്രമായ ഒരു കൊടുങ്കാറ്റു് ആവിർഭവിക്കുകയും കടൽ സർവത്ര പ്രക്ഷുബ്ധമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. കുന്നുകുന്നായി ഉയർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന തിരമാലകളുടെ ഇടയിൽക്കിടന്നു കപ്പൽ അമ്മാനമാടി. യാത്രക്കാരെല്ലാം പ്രാണഭയത്താൽ ആർത്തനാദം മുഴക്കി. കേവലം അപ്രതീക്ഷിതമായ ഈ ആപൽ സംഭവത്തിൽ എല്ലാവരും ആശ്ചര്യഭരിതരായി. അതു് ഏതോ ദൈവകോപത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷലക്ഷ്യമായി അവർ കരുതി. അതിനാൽ അതിന്റെ കാരണഭൂതനെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനായി അവർ ചീട്ടിയിട്ടുനോക്കി. യോനാസിന്റെ പേരിലാണു കുറി വീണതു്. കാര്യം ഗ്രഹിച്ച വിശുദ്ധൻ അനുതാപനനാകുകയും താൻ മൂലം യാത്രക്കാർക്കു ജീവനാശം ഉണ്ടാകാതിരിക്കുവാൻ വേണ്ടി തന്നെ കടലിൽ എറിഞ്ഞുകൊള്ളുവാൻ സമ്മതം നൽകുകയും ചെയ്തു. ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ കടൽ പ്രശാന്തമായി. കപ്പൽ നിർബാധം യാത്ര തുടരുകയുമായി.

കടലിൽ തള്ളപ്പെട്ട യോനാസിനെയാകട്ടെ ഒരു വലിയ മകരമത്സ്യം എടുത്തു വിഴുങ്ങുകയും ദൈവനിർദ്ദേശമനുസരിച്ചു് ജീവനോടെ മൂന്നാംദിവസം കടൽക്കരയിൽ ഛർദ്ദിക്കുകയും ചെയ്തു. പ്രസ്തുത സംഭവത്തിന്റെ അനുസ്മരണമാണു് കപ്പൽ പ്രദക്ഷിണം സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്. അന്നു നടന്ന കടൽ ക്ഷോഭത്തിന്റെ സൂചനയായി കപ്പൽ വാഹകർ കപ്പലിനെ കടൽത്തിരകൾക്കിടയിലെന്നപോലെ അന്യാദൃശമായ ഗതിവേഗത്തോടും പ്രകമ്പനത്തോടുംകൂടി ഓടിക്കുന്ന കാഴ്ച കാണേണ്ടതുതന്നെയാണു്. കടൽത്തിരകൾക്കിടയിൽ കിടന്നു കറങ്ങുന്ന കപ്പലിനെ കടലിൽവച്ചു കണ്ടിട്ടില്ലാത്തവർക്കു കരയിൽകൂടി ഇളകിമറിയുന്ന ഈ കപ്പൽ ഒന്നാംതരം ഒരു സാദൃശമായിരിക്കും. അത്യാകർഷകമായ പ്രസ്തുത പ്രദക്ഷിണത്തോടുകൂടി പ്രധാന ദിവസത്തെ ചടങ്ങുകൾ സമാപിക്കുന്നു. മൂന്നാം ദിവസം രാവിലെ ദേവാലയത്തിലെ പ്രധാന പൂജയ്ക്കുശേഷം മാർ അവുഗോൻ പള്ളിയിലേയ്ക്കുള്ള ആകർഷകമായ പ്രദക്ഷിണം നടത്തപ്പെടുന്നു. അതോടുകൂടി തിരുനാൾ ചടങ്ങുകൾ എല്ലാം അവസാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കുറവിലങ്ങാടിനെ തങ്ങളുടെ മൂലതറവാടായും കുറവിലങ്ങാട്ടു പള്ളിയെ തങ്ങളുടെ പൂർവ്വ ഇടവകയായും പരിഗണിക്കുന്ന സകല ക്രിസ്തീയ വിഭാഗങ്ങളേയും സമാഗതമായിരിക്കുന്ന പ്രസ്തുത തിരുനാളിനു ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടു തൽക്കാലം വിരമിക്കുന്നു.

വാരപഞ്ചാംഗം

ഫെബ്രുവരി മകരം

ഞായർ	7	25
തിങ്കൾ	8	26
ചൊവ്വാ	9	27
ബുധൻ	10	28
വ്യാഴം	11	29
വെള്ളി	12	30
ശനി	13	1

Thought for the Week

To 'eat the flesh' and to 'drink the blood' of the Son of Man are not the same. The former is to revive the power of self-giving and self-sacrifice to the uttermost. The latter is to receive in and through that self-giving and self-sacrifice the life that is truimphant over death and united to God.

Archbishop Temple.

THE CHURCH WEEKLY

എട്ടാം വയസ്സിൽ

ചർച്ച്‌വീക്കിലി അതിൻെറ എട്ടാം വയസ്സിൽ പ്രവേശിച്ചു കഴിഞ്ഞുവെന്നു് സ്മരിക്കുന്നതു് കൃതജ്ഞതാനിർഭരമായ ഹൃദയത്തോടുകൂടിയാണു്. ഇക്കഴിഞ്ഞ ജനുവരി ഒന്നാംതീയതിയോടുകൂടി ആ ദശാകാലം സമാരംഭിച്ചതാണെങ്കിലും ആ വസ്തുത മാന്യവായനക്കാരെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുവാൻ വിട്ടുപോയി. ജന്മദിവസം വ്യക്തികളുടെ എന്നപോലെ സ്ഥാപനങ്ങളുടെയും, സംഘടനകളുടെയും, പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെയും ജീവിതത്തിൽ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞകാലത്തെ വീഴ്ചകളെപ്പററി സ്മരിച്ചു് അനുതപിക്കുവാനും തെററുതിരുത്തുവാനും നേട്ടങ്ങളെപ്പററി സ്മരിച്ചു ദൈവകാരുണ്യത്തിനു് മഹത്വം നൽകുവാനും, കൂടുതൽ ശ്രദ്ധാപൂർവമായി ഒരു പുതിയ വർഷത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കാനുള്ള തീരുമാനങ്ങൾ എടുക്കുന്നതിനും ഇങ്ങനെയുള്ള സന്ദർഭങ്ങൾ ഉപകരിക്കുന്നു. ചച്ച്‌വീക്ക്‌ലിയുടെ കഴിഞ്ഞ കാലത്തെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പല വീഴ്ചകൾ വന്നിട്ടുണ്ടെന്നും, ആഗ്രഹിക്കുന്ന രീതിയിൽ അതിൻെറ നില അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നും ഞങ്ങൾക്കു ബോധ്യമുള്ള സംഗതിയാണു്. എങ്കിലും അതിൻെറ നയത്തിലും സ്വരത്തിലും സംതൃപ്തി പ്രദർശിപ്പിച്ചും, കൂടുതൽ ഉന്നതമായ ധാർമ്മിക നിലവാരത്തിലേക്കു് ദൃഷ്ടി പതിപ്പിക്കുവാൻ സ്നേഹബുദ്ധ്യാ ഉപദേശിച്ചും ഞങ്ങൾക്കു ധൈര്യവും പ്രോത്സാഹനവും തന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു സ്നേഹിത വൃന്ദം ഞങ്ങൾക്കുണ്ടെന്നുള്ളതു് കൃതജ്ഞതാപുരസ്സരം ഈയവസരത്തിൽ സ്മരിച്ചുകൊള്ളുന്നു. റോമൻ കത്തോലിക്കസഭയിൽ നടത്തുന്ന ചില പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ ഒഴിച്ചാൽ മലങ്കരെ ഇത്രയും കാലം ഒരു വാരിക മുടക്കം വരുത്താതെ നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുവാൻ ഇടയായിട്ടില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. ഏഴുകൊല്ലങ്ങൾ എങ്ങനെ ചർച്ച്‌വീക്ക്‌ലിയുടെ പ്രസിദ്ധീകരണം നിർവിഘ്നം തുടർന്നു കൊണ്ടുപോന്നുവെന്നു് ഞങ്ങൾക്കുതന്നെ അത്ഭുതം തോന്നുന്ന ഒരു വസ്തുതയാണു്. താങ്ങുവാനാവാത്ത സാമ്പത്തിക ക്ലേശങ്ങൾ അതിൻെറ പ്രവർത്തകരുടെ ഇതര പ്രാരബ്ധങ്ങളുടെ ഇടയിൽ നേരിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നിട്ടും ഈ ഭാരം താത്തുവയ്ക്കുവാൻ അവർ തയാറാകാതിരുന്നതു്, ദൈവത്തിൻെറ കരുണാമസൃണമായ നടത്തിപ്പു ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിലുള്ളതുകൊണ്ടാണെന്നാണു് ഞങ്ങളുടെ വിചാരം. പത്രാധിപർ മുതൽ പ്രതിവാര പ്രഭാഷണം, വേദവായനക്കുറിപ്പുകൾ ആദിയായ ലേഖന സഹായം ചെയ്യുന്നവരാരുംതന്നെ യാതൊരു പ്രതിഫലവും സ്വീകരിക്കാതിരുന്നിട്ടുപോലും, അച്ചടിക്കൂലിവകയിലുംമററും ഇന്നും ഒരു നല്ല സംഖ്യ പ്രതിവർഷം ബാദ്ധ്യതയായി അവശേഷിക്കുന്നതിനെപ്പററി സാമ്പത്തിക വിദഗ്ദ്ധന്മാരായ സ്നേഹിതന്മാർ ഗുണദോഷമായി വിമർശിക്കാറുണ്ടു്. ചർച്ച്‌വീക്ക്‌ലി ആരംഭിച്ചയവസരത്തിൽ രണ്ടായിരം രൂപ തന്നു സഹായിച്ചതിനു് പുറമെ, കഴിഞ്ഞ മൂന്നു കൊല്ലങ്ങൾ, മുന്നൂറു രൂപ വീതം സംഭാവന ചെയ്ത തടാകം ക്രിസ്തുശിഷ്യാശ്രമത്തിൻെറ മഹത്തായ പ്രോത്സാഹനമാണു് ഈ സംരംഭത്തിൻെറ പ്രധാന സഹായമായി നിലനിന്നിട്ടുള്ളതെന്നു് അധികമാരും അറിഞ്ഞിരിക്കയില്ല. ഇതിനും പുറമെ പരിമിതമായ കഴിവനുസ്സരിച്ചു സ്വന്ത കയ്യിൽനിന്നു് പണം എടുത്താണു് പ്രതിവർഷമുള്ള ബാദ്ധ്യതകൾ നികത്തിപ്പോരുവാൻ പ്രവർത്തകർക്കു സാധിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു് വായനക്കാരുടെ അറിവിനായി പ്രസ്താവിക്കുന്നതു്, വരിസംഖ്യയിനത്തിൽ ചില സ്നേഹിതന്മാർ വരുത്തിയ ഉപദ്രവങ്ങളെപ്പററി അറിയിക്കുവാനാണു്. സാമ്പത്തികമായ ഐശ്വര്യത്തിലിരിക്കുന്നവരെന്നുള്ള ധാരണയിൽ ചർച്ചവീക്ക്‌ലി പ്രവർത്തകരുടെ നേരിട്ടുള്ള പരിചയവും, സൗഹാർദ്ദതയുമുള്ള പലർക്കും ചർച്ചവീക്ക്‌ലി അയച്ചുകൊടുക്കുകയും; ചർച്ചവീക്ക്‌ലി വേണ്ടന്നുള്ള പക്ഷം വിവരം അറിയിക്കണമെന്നു് അഭ്യർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. വരിസംഖ്യ ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടുള്ള എഴുത്തുകൾക്കോ, നേരിട്ടുള്ള അഭ്യർത്ഥനനകൾക്കോ പ്രതികൂലമല്ലാത്ത മറുപടി ലഭിച്ചിരുന്നതിനാൽ പല മാസങ്ങളിലേക്കു് ഇങ്ങനെയുള്ളവർക്കു് വാരിക തുടർന്നയക്കുവാനിടയായിട്ടുണ്ടു്.

ദുർല്ലഭം ചില സ്നേഹിതന്മാരൊഴിച്ചു പലരും ആ സംഖ്യ തരാതെ മാറിക്കളയുകയാണു് ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. വരിസംഖ്യ തരാതെ പത്രം അയയ്ക്കുന്നതു്, ശരിയല്ലെന്നുള്ള അനുഭവ സമ്പന്നരുടെ നിർബന്ധപൂർവമായ ഉപദേശം ആദരിച്ചു, അങ്ങനെയുള്ളവരെ വരിക്കാരുടെ ലിസ്റ്റിൽനിന്നു് മാററിക്കളയുവാൻ ഖേദപൂർവം നിർബന്ധിതരായ ഞങ്ങൾക്കു് സാമ്പത്തികമായ ബുദ്ധിമുട്ടിനോടുകൂടി ചർച്ച്‌വീക്ക്‌ലി വായിക്കുന്നവരുടെ സംഖ്യ കുറഞ്ഞു പോകുന്നതിൽ പരിതാപവും അനുഭവിക്കുവാനിടയായി. ചെറിയ കാര്യങ്ങളിലുള്ള നമ്മുടെ അവിശ്വസ്തത ഒരുവക സാമർത്ഥ്യമായിത്തന്നെയും നിർല്ലജ്ജം കരുതുന്ന ഒരു രീതി നമ്മുടെ ഇടയിൽ കണ്ടുവരുന്നതാണു്. തെരുവുകളിൽ ചില സ്ഥാനങ്ങളിൽ പത്രങ്ങൾ വച്ചിരിക്കുകയും, അതിനടുത്തു വെച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു പെട്ടിയിൽ വില ഇട്ടേക്കാൻ ക്രമീകരിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നതു് പാശ്ചാത്യ രാജ്യങ്ങളിൽപലയിടത്തും കണ്ടുവരുന്ന ഒരു പതിവാണു്. ആളുകൾ ആരും അവിടെ വില്പനസ്സു ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. ആവശ്യക്കാർ യഥേഷ്ടം പത്രത്തിൻെറ വില നിക്ഷേപിച്ചശേഷം പത്രം എടുത്തുകൊണ്ടുപോകുകയാണു് പതിവു്. അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു കാലം നമ്മുടെ നാട്ടിൽ പതിവാകാൻ എത്ര തലമുറകൾ കഴിയ
ണമെന്നു നാം ചിന്തിക്കേണ്ടതാണു്. എ
തായാലും ആ കാലത്തേക്കുള്ള നമ്മുടെ
പരിശീലനം ഇപ്പോൾ വരുത്തി വ
യിക്കുന്ന പത്രങ്ങളുടെയും മാസികക
ടെയും വരിസംഖ്യ കൊടുക്കാതെയ
ല്ലെന്നുള്ളതു് നിർവിവാദമാണു്. വര
സംഖ്യയിനത്തിൽ ഞങ്ങൾ നിഷ്ക
ഷിക്കുന്നതിൻെറ ഫലം വരിക്കാര
സംഖ്യ കുറയുന്ന ഒരു പരിതസ്ഥ
യാണു് വരുത്തിവെയ്ക്കുന്നതെങ്കിൽ
ന്തോഷപ്രദമല്ലാത്ത ആ കർത്തവ്യ
ങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കണമെന്നാണു്

ബോധവും സാമ്പത്തിക പരിമിതിയെപ്പററിയുള്ള യാഥാർത്ഥ്യവും ഞങ്ങളെ നിർബന്ധിക്കുന്നതു്. വിനോദ രസികനായ ഒരു സാഹിത്യകാരൻ ഞങ്ങളോടു ഒരിക്കൽ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിക്കയുണ്ടായി "ചർച്ചുവീക്കിലി എന്ന പേരിടാതെ വല്ല സിനിമാമാസികയുടെയും പേരു കൊടുത്താൽ ആളുകൾ കൂടുതലായി വാങ്ങുകയും ഇതിലെ പ്രയോജനകരങ്ങളായ ലേഖനങ്ങൾ വായിക്കാനിടവരികയും അങ്ങനെ നല്ലകാര്യങ്ങൾ വായിക്കാനുള്ള അഭിരുചിയുള്ളകളുടെയിടയിൽ വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യും." അർദ്ധപരമാർത്ഥമുള്ള ഈ ഉപദേശം സ്വീകരിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾ തയ്യാറായില്ലെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഏതായാലും ജനസാമാന്യത്തിൻെറയിടയിൽ അധികം വാസനയില്ലാത്ത ഒരു വിഷയമാണു് ആദ്ധ്യാത്മികവിഷയങ്ങൾ എന്നു അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കിയാൽ മതി. സകല സംസ്കാരവിശേഷങ്ങളുടേയും അടിസ്ഥാനതത്വമായി നിലകൊള്ളുന്ന ഒരു വിഷയത്തെപ്പററി സാമാന്യജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പ്രചുരപ്രചാരം സിദ്ധിക്കേണ്ട ആശയങ്ങളാണു വിനിയമം ചെയ്യുവാൻ ചർച്ചുവീക്കിലി ഉദ്യമിക്കുന്നതു്. ആ ആശയങ്ങളുടെ പ്രചാരത്തിൽ താല്പര്യമുള്ളവർ ഞങ്ങളുടെ മാന്യവരിക്കാരായി തുടർന്നുപോകുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു് ഈയവസരത്തിൽ ഞങ്ങൾ കൃതാർത്ഥതയോടുകൂടി സ്മരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവർക്കു് ഒരു സഹായംകൂടി ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കും. അവരുടെ സ്നേഹിതവർഗ്ഗത്തിൽ ഒരാളെക്കൂടെ ഈ വാരികവരുത്താൻ പ്രേരിപ്പിക്കയും അവരുടെ ഒരാണ്ടത്തെ വരിസംഖ്യ ആയ ആറു രൂപാ അയപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നതു് നിഷ്പ്രയാസം സാധിക്കാവുന്ന ഒരുകാര്യമാണു്. അതു സാധിച്ചാൽ ചർച്ചുവീക്കിലി ഇപ്പോൾ ഉള്ളതിൽ ഇരട്ടി ആളുകൾ വായിക്കാനിടയാകുമെന്നുള്ള മഹാകാര്യമാണു് ഞങ്ങളുടെ മാന്യവായനക്കാർ സാധിക്കുന്നതു്. ആ മഹത്തായ പ്രയത്നത്തിൽ നിങ്ങളുടെ എല്ലാവരുടെയും മനഃപൂർവ്വമായ സഹകരണമഭ്യർത്ഥിക്കുകയും കഴിഞ്ഞകാലങ്ങളിൽനിങ്ങളിൽനിന്നുലഭിച്ചിരുന്ന പ്രോത്സാഹനങ്ങൾക്കു കൃതജ്ഞത പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുകൊള്ളുന്നു.

പ്രതിവാര പ്രഭാഷണം (The Sermon for the Week)

മതവും സ്വാർത്ഥതയും

(എം. ൦൦൧.)

"നിങ്ങൾ അടയാളം കണ്ടതുകൊണ്ടല്ല, അപ്പം തിന്നു തൃപ്തരായതുകൊണ്ടത്രെ എന്നെ അന്വേഷിക്കുന്നതു്." (വി. യോഹന്നാൻ 6. 26)

ദാരിദ്ര്യമനുഭവിക്കുന്നവർ, വിശപ്പടക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ കാണുമ്പോൾ അവയാൽ ആകർഷിക്കപ്പെടുന്നതിൽ ഒട്ടും അത്ഭുതപ്പെടേണ്ടതില്ല. അവരെ കുററപ്പെടുത്തുന്നതും അത്ര ശരിയായിരിക്കയില്ല. ആഹാരം കൂടാതെ ആർക്കും ജീവിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ലല്ലൊ. നമ്മുടെ കർത്താവിനെ അനുഗമിച്ച വലിയ ജനക്കൂട്ടത്തിൽ കുറേ ആളുകളെങ്കിലും ഈ ഉദ്ദേശ്യം വച്ചുകൊണ്ടാണു് തന്നെ പിന്തുടർന്നതെന്നു വ്യക്തമാണു്. കർത്താവു് അവരെ ശാസിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ അവരുടെ ഉദ്ദേശ്യം താൻ മനസ്സിലാക്കുകയും അതിൻെറ അപൂർണ്ണതയെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയും ചെയ്തു. "നശിച്ചുപോകുന്ന ആഹാരത്തിനായിട്ടല്ല, നിത്യജീവങ്കലേക്കു നിലനിൽക്കുന്ന ആഹാരത്തിനായിട്ടുതന്നെ പ്രവർത്തിപ്പിൻ" എന്നാണു് താൻ അവരോടു പറഞ്ഞതു്. ശരീരത്തിനു് ആവശ്യമുള്ള ഭക്ഷണത്തിനായി പ്രയത്നിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്നു നമ്മുടെ കർത്താവു് പഠിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ അതു ജീവിതത്തിൻെറ ഏകലക്ഷ്യമായിട്ടോ പ്രധാനലക്ഷ്യമായിട്ടോ കരുതി ജീവിച്ചിരുന്നവരെ താൻ നിശിതമായി വിമർശിക്കയും, ഭാഗികമായ അവരുടെ ചിന്താഗതിയെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു് പൂർണ്ണവും ഉൽകൃഷ്ടവുമായ ഒരു പാന്ഥാവിലേക്കു് അവരെ ക്ഷണിക്കുകയുമാണു് താൻ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു് ആഹാരമല്ല മനുഷ്യൻെറ സർവ്വപ്രധാനമായ പ്രശ്നം ; പ്രത്യുത ദൈവരാജ്യവും ദൈവനീതിയുമാണു്. അവയെ മുൻനിറുത്തി ജീവിക്കുകയാണു് ആഹാരപ്രശ്നത്തിനുതന്നെയുള്ള ഉത്തമപരിഹാരമാർഗ്ഗം. എന്നാൽ മനുഷ്യൻ എപ്പോഴും സർവ്വപ്രധാനമായ മൂല്യങ്ങൾക്കു പ്രഥമസ്ഥാനം കൊടുക്കാതെ താരതമ്യേന അപ്രധാനങ്ങളും ക്ഷണികങ്ങളുമായ താല്പര്യങ്ങൾക്കായി അവൻെറ ഏതാണ്ടു മുഴുവൻ ശ്രദ്ധയും സമയവും വിനിയോഗിക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണു് പരമാർത്ഥം. ഇങ്ങനെയുള്ള ജീവിതഗതിയുടെ അപകടാവസ്ഥയെയാണു് നമ്മുടെ കർത്താവു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതു്.

മതത്തെ സ്വാർത്ഥലാഭത്തിനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമായി ഉപയോഗിക്കുവാനുള്ള പരീക്ഷ സർവ്വസാധാരണമാണു്. വിജനസ്ഥലത്തുവച്ചു് അത്ഭുതകരമായി അനേകായിരങ്ങൾക്കു ഭക്ഷണം കൊടുത്ത യേശുവിനെ വിശപ്പടക്കുവാനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമായി മാത്രം കരുതി പിൻതുടരുന്നവരുടെ ഉദ്ദേശം, ഒട്ടും ശ്ലാഘനീയമല്ല. അപ്രകാരം തന്നെയാണു് രോഗശാന്തിക്കായിമാത്രം കർത്താവിനെ പിൻഗമിച്ചവരുടെ സ്ഥിതിയും. ഇന്നു കേവലം ലൌകികമായ ഉദ്ദേശസാദ്ധ്യങ്ങൾക്കായി മതത്തെ അവലംബിക്കുന്നവരുടെ സംഖ്യ കുറവല്ല. ദാരിദ്ര്യാവസ്ഥയിലുള്ളവർ ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിക്കുന്നതിനു് ലൌകിക താല്പര്യങ്ങൾ പ്രേരകമായി ഭവിക്കുന്നതുസ്വാഭാവികമാണു്. എന്നാൽ അതു് അവരുടെ ഏക താൽപ്പര്യമോ പ്രധാനതാൽപര്യമോ ആയിത്തീരുന്നപക്ഷം അതു് അവരുടെ ഭാവിക്കു് ഹാനികരമാണു്. അതല്ല ക്രിസ്തുമതം പ്രധാനമായി അവർക്കു വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നതും ചെയ്യേണ്ടതും ലൌകികലാഭങ്ങളാകുന്ന ചൂണ്ടലിട്ടു മനുഷ്യമൽസ്യങ്ങളെ പിടിക്കുന്നവർ യേശുക്രിസ്തുവിൻെറ വേലയല്ല ചെയ്യുന്നതുഎന്നുള്ളകാര്യം തീർച്ചയാണു "ഞാൻ നിങ്ങളെ മനുഷ്യരെ പിടിക്കുന്നവരാക്കും" എന്നു കർത്താവു തൻെറ ഭാവി ശിഷ്യന്മാരോടു പറഞ്ഞതു് ഇങ്ങനെയുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ചല്ല അവർ ഏതുവിധത്തിലാണു് അനേകരെകർത്താവിങ്കലേക്കു ആകർഷിച്ചതെന്നു ഏവക്കും അറിയാം.

ദാരിദ്ര്യാവസ്ഥയിൽ കഴിയുന്നവർപോലും മതത്തെ സ്വാർത്ഥലാഭത്തിനായി വിനിയോഗിക്കുന്നതു നമ്മുടെ കർത്താവിൻെറ ഹിതത്തിനെതിരാണു്. ആ സ്ഥിതിക്കു ധനികന്മാരും വിദ്യാസമ്പന്നരുമായവർ മതത്തെ ഇപ്രകാരം ദുർവിനിയോഗം ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ അതെത്ര അക്ഷന്തവ്യമാണു്.

ഓരോരുത്തരും ഇക്കാര്യത്തിൽ അവരവരുടെ മനസ്സാക്ഷിയെ ഒന്നു നല്ലവണ്ണം പരിശോധിച്ചുനോക്കുന്നതു നന്നു്. ക്രിസ്തുസഭയിലുള്ള നമ്മുടെ അംഗത്വത്തിൻെറ അർത്ഥമെന്താണു്. പ്രാ

വി ശ്വ ദീ പം

കർമ്മകാണ്ഡം

(പുത്തൻകാവു മാത്തൻ തരകൻ)

രാജകുമാരന്റെ കല്യാണസദ്യ

"മുന്നമൊരു ദയാശീലൻ നൃപാലക-
നുന്നതമാമൊരു കല്യാണം കൊണ്ടാടി.
ശേഖരിച്ചാൻ വിഭവങ്ങൾ പല തര-
മേർപ്പെടുത്തി പല വാദ്യഘോഷക്കാരെ.
പന്തലും കൊട്ടിലും തീർത്തലങ്കാരങ്ങ-
ളെത്രയും ചേർത്തവ മോടിവരുത്തിനാൻ.
ബന്ധുമിത്രാദികളെ ക്ഷണിച്ചീടുവാൻ
വിശ്വസ്തഭൃത്യനെ വേഗം നിയോഗിച്ചു.
മന്ദിരംതോറും നടന്നാനാമന്നവ
ഭൃത്യനോരോരുത്തരെയും വിളിക്കയായ്.
പുത്തനായ് ഞാൻ വയലൊന്നു വാങ്ങിച്ചിതേ
പോകണമായതു നോക്കുവാനീക്ഷണം.
കല്യാണസദ്യക്കു ഞാൻ വന്നു ചേർന്നാലെൻ
കണ്ടം തരിശായ്ക്കിടന്നുപോം നിർണ്ണയം.
ബന്ധുവൊരാളേവമോതിത്തൻ വേലക്കു
സത്വരം ചാടിപ്പുറപ്പെട്ടു പോകയായ്.
മറെറാരാളോതിനാൻ "ഞാനെന്റെ മാന്യനാം
മിത്രത്തെക്കാണുവാൻ പോകയാണിപ്പോഴേ."
"പോകണം മാടിനെ വാങ്ങുവാനിന്നെനി"
ക്കേകൻ കഥിക്കയായ് ഭൃത്യനോടന്നേരം.
വേറൊരാളോതിനാൻ "ഞാനുമിന്നെന്നുടെ
വീട്ടിൽ വിരുന്നു നടത്തുകയാണയേ.
മന്നവഭൃത്യൻ നിരാശാഭരിതനായ്
ചെന്നു കൊട്ടാരത്തിൽ രാജസമക്ഷത്തിൽ.
"കല്പിച്ച പോലെ ഞാനെല്ലാ ഗേഹത്തിലും
കാല്യാണക്കാര്യം ചെന്നോതി വിനീതനായ്
കേദാരം നോക്കാനൊരുത്തനു പോകണം
സ്നേഹിതനെക്കാണാനന്യനു പോകണം.
മാടിനെ വാങ്ങാനൊരുത്തനു പോകണം
വീട്ടിൽ വിരുന്നു നടത്തണമന്യനു
ഞാനെന്തു ചെയ്യണം ഭൂപശിഖാമണേ
ദീനസംരക്ഷകാ കല്പിച്ചരുളേണം."
ഭൃത്യന്റെ വാക്കു കേട്ടുൽക്കടകോപത്താൽ
പാർത്ഥിവൻ നിന്നു വിറസ്സയായ് വല്ലാതെ.
വെട്ടെന്നു തന്നുടെ ഭൃത്യരെയൊക്കയും
കൂട്ടിയവരോടു കല്പിച്ചാനീവിധം
"ശൃംഗാടകങ്ങളിൽ ചെല്ലുവിൻ വേഗത്തി-
ലങ്ങു കാണുന്ന ജനങ്ങളെയൊക്കെയും
ജാതിയും വർഗ്ഗവും താഴ്ചയും മേന്മയും
ചേതസ്സിലോർക്കാതെ നിന്നു വിളിക്കുവിൻ."
പട്ടണവീഥിയിൽ ചെന്നെത്തി ഭൃത്യന്മാർ
കണ്ട ജനത്തെ ക്ഷണിച്ചുതുടങ്ങിനാർ.
കൂനിയിഴഞ്ഞു നടക്കുന്ന മർത്ത്യരും
കണ്ണു കാണാതെ കുഴങ്ങും ജനങ്ങളും
ഒററക്കാലുള്ളോരുമൊററക്കൈയുള്ളോരു-
മൊററയ്ക്കു നീങ്ങുവാൻ ശക്തിയില്ലാത്തോരും.
കാതുകേളാത്തോരുമൂമരുമിങ്ങനെ
വീഥിയിൽ കണ്ട ജനങ്ങളഖിലരും.
കല്യാണസദ്യക്കു കൊട്ടാരം പ്രാപിച്ചു.
കല്യമാം സന്തോഷം പൂണ്ടുവിരുന്നുണ്ടു."
ഈക്കഥ ചൊല്ലിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ശ്രീയേശു
സങ്കടത്തോടേവം കല്പിച്ചു സ്പഷ്ടമായ്.
"ന്യായത്തിനൊത്തു വിളിക്കപ്പെടുന്നവ-
രെല്ലാം ഭുജിക്കയില്ലെൻ തിരുവത്താഴം
സംഖ്യയിലേറും വിളിക്കപ്പെടും ജനം
പക്ഷെ ചുരുങ്ങുമനുഭവിക്കേണ്ടവർ.

ണ്യത്തിനും ഭ്രാതൃത്വത്തിനും മാത്രമായിട്ടാണോ നാം അതിനെ നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതു്? അല്ലെങ്കിൽ എന്തെങ്കിലും സ്വകാര്യലാഭങ്ങൾക്കായിട്ടാണോ? പേരുംപെരുമയും സമ്പാദിക്കുവാനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമായിട്ടു നാം മതത്തെ ആശ്ലേഷിക്കുന്നുണ്ടോ? നമ്മുടെ ഉദാരസംഭാവനകൾ ലോകദൃഷ്ടിയിൽ നാം മഹാന്മാരായിത്തീരുന്നതിനായിട്ടാണോ? ഏതെങ്കിലും ഉന്നതവ്യക്തികളുടെ അഭിനന്ദനത്തിനോ ആശീർവാദത്തിനോ പാത്രീഭവിക്കണമെന്നുള്ളതാണോ നമ്മുടെ സഭാസേവനത്തിന്റെ പരമലക്ഷ്യം? ആദ്ധ്യാത്മികരംഗത്തുപോലും സ്വാർത്ഥതയുള്ള സാദ്ധ്യതകൾ വളരെയാണ്. ഒരു നല്ല പ്രസംഗം ചെയ്യുന്നതോ ഒരു നല്ല ലേഖനം എഴുതുന്നതോ മററുള്ളവരുടെ പ്രശംസയെ പ്രധാനമായി ലാക്കാക്കിക്കൊണ്ടാവാം. ദേവാലയത്തിൽ ആരാധനക്കു പോകുന്നതു ബാഹ്യമായ ഭക്തിപ്രകടനത്തിനോ ആന്തരീയമായ കേവലം വികാരപരമായ സംതൃപ്തിക്കോ അല്ലെങ്കിൽ വെറുമൊരു സാമുദായിക ചടങ്ങു നിവർത്തിക്കുന്ന വിധത്തിലോ ആവാം. അതുമല്ലെങ്കിൽ ആപത്തുകളിൽനിന്നും അനർത്ഥങ്ങളിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടണമെന്നോ മരണാനന്തരം സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പോയി സുഖമനുഭവിക്കണമെന്നോ ഉള്ള ഉദ്ദേശ്യം വച്ചുകൊണ്ടാവാം. ഇതൊന്നുംതന്നെ ശരിയായ മതാനുഷ്ഠാനത്തിനു ചേർന്നതല്ല.

ദൈവത്തെ അന്വേഷിക്കുന്നതു സർവ്വോപരി ദൈവത്തെപ്രതിയായിരിക്കണം. മതാനുഷ്ഠാനങ്ങളിലും മതപരമായ സേവനങ്ങളിലും ഏററവും ഉൽകൃഷ്ടമായ ഉദ്ദേശങ്ങളെ മുൻനിർത്തി നാം പ്രവർത്തിക്കുകയും ജീവിക്കുകയും ചെയ്യണം. "വേലക്കാരൻ കൂലിക്കു യോഗ്യനാണ്" ലൗകികമായതാല്പര്യങ്ങൾക്കു സ്ഥാനമില്ലാതില്ല. എന്നാൽ അവയായിരിക്കരുതു മുന്നണിയിൽ നിൽക്കുന്നതു്. പരിപൂർണ്ണ നിസ്വാർത്ഥതകരമസ്ഥമാക്കുവാൻ യാതൊരു മനുഷ്യനും കഴിഞ്ഞെന്നു വരികയില്ല. എന്നാൽ സ്വാർത്ഥത കഴിയുന്നത്ര കുറക്കുവാൻ എല്ലാവരും ഉററു ശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്. മതമുണ്ടെന്നഭിമാനിക്കുന്നവർ അതില്ലാത്തവരെക്കാൾ സ്വാർത്ഥന്മാരായി കാണപ്പെടുന്നതാണ് മത വിശ്വാസവർദ്ധനവിനുള്ള ഏററവും വലിയ തടസ്സങ്ങളിലൊന്ന്. ക്രിസ്ത്യാനികളായ നമ്മുടെ സ്വാർത്ഥതമൂലം ക്രിസ്തുവിനും ക്രിസ്തുസഭക്കും കളങ്കം ചേ ക്കാതിരിക്കാൻ നാം ശ്രദ്ധിക്കണ "വൃക്ഷം അതിന്റെ ഫലത്താൽ അ യപ്പെടും.". ആത്മാവിന്റെ ഫല ൾ പുറപ്പെടുവിക്കത്തക്കവണ്ണം നാം ത്മീയരായിത്തീരുവാൻ പരിശുദ്ധ വായ ദൈവം നമ്മെ കടാക്ഷി

വേദവായനക്കുറിപ്പുകൾ

തിങ്കൾ. ലൂക്കോസ് 14. 7-11

വിനയസ്വഭാവിയായ ഒരു മനുഷ്യൻെറ വർത്തനരീതി നാം അറിയാതെ തന്നെ നമ്മുടെ പ്രസംശയ്ക്കു വിധേയമാകാറുണ്ട്. സുപ്രസിദ്ധനായിരുന്ന ഗ്ളാഡ്സ്റ്റൻ ഇപ്രകാരം ഒരവസരത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി. "നാളുകൾ കഴിയുന്തോറും പാർലമെൻറിൽ എനിക്കുള്ള അശക്തത ഞാൻ കൂടുതൽ കൂടുതലായി മനസ്സിലാക്കിവരികയാണ്. എന്നാലും ഒരു തത്വം ഞാൻപാലിക്കാറുണ്ട് ഉത്തരവാദിത്വമുള്ള ഒരുവൻ ഒരു ഉത്തരവാദിത്വം എന്നെഭരമേൽപിച്ചാൽ ഞാൻ ഒഴിഞ്ഞു മാറുകയില്ല! സുപ്രസിദ്ധകവിയായ ടെനിസൺ 'ദി ബ്രൂക്ക്" എന്ന സുപ്രസിദ്ധ കവിത എഴുതിയതിനുശേഷം അത് പ്രസിദ്ധീകരണാർഹമല്ലെന്ന് കരുതിചവററുകുട്ടയിൽ എറിഞ്ഞു കളയുകയുണ്ടായി. അവരുടെ വിനയസ്വഭാവം ആരെ കൊണ്ടാണ് ചിന്തിപ്പിക്കാത്തത്. വിനയസ്വഭാവമുള്ള മനുഷ്യർ—പഠിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതിനു സന്നദ്ധതയുള്ളവരും അത്യുന്നതമായ ആദർശങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരുംതങ്ങളുടെ കഴിവുകൾ സ്വന്തസാമർത്ഥ്യഫലമല്ല എന്നാലോ ദൈവദത്തമാണെന്ന വിശ്വാസത്തോടെ വർത്തിക്കുന്നവരുമായ ആളുകൾ മഹൽകാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുവാൻ പ്രാപ്തരാകുമെന്ന് നാംഅറിയുന്നുണ്ട്. അവരെ ഉന്നത പദവികളിലേക്കു ദൈവം വിളിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ചൊവ്വാ. മർക്കോസ്. 4-.26-32

വിളവുണ്ടാക്കുവാൻമനുഷ്യൻ അപ്രാപ്തനാണ്; എന്നാൽ അവൻെറ സ്ഥിരപരിശ്രമംകൊണ്ട് ദൈവത്തിൻെറശക്തി ഭൂമിയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന് അവൻ സൗകര്യങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കികൊടുക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. മനുഷ്യൻെറസർവകഴിവുകളും അവന് മറെറവിടെനിന്നോ, അതിൽനിന്നോ ലഭിക്കുന്നതാണ്. അല്ലാതെഅവൻെറ പ്രയത്നത്താൽ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. ഒരു ചെറുവഞ്ചിയും ഒരു കപ്പലും രണ്ടുംമനുഷ്യനിർമ്മിതമെങ്കിലും പ്രകൃതിശക്തികളെമനുഷ്യനു പയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിലുള്ള അന്തരം അവിടെകാണ്മാനുണ്ട്. തഴച്ചു വളരുന്നവൃക്ഷവും ഉണങ്ങിമുരണ്ടു നിൽക്കുന്ന ചെടിയും തമ്മിലുള്ളവ്യത്യാസം പ്രകൃതിശക്തികളെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതിൽ സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. നമ്മിലുള്ള സ...യും നമ്മിൽവസിക്കുന്ന ദൈവ...ൻെറ ശക്തി പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതിനായിരിക്കണം നമ്മുടെ ശ്രമം. ദൈവത്തിലാശ്രയിക്കുന്ന ഈ സ്വഭാവം മഹത്തുക്കളായ മനുഷ്യരിലെല്ലാംകാണാം "ഞാൻ ജീവിക്കുന്നു; എങ്കിലും ഞാനല്ല. എന്നിലുള്ള ക്രിസ്തുവത്രെ ജീവിക്കുന്നത്" എന്നത്രേ അപ്പോസ്തലൻ അവകാശപ്പെടുന്നത്. ഈവിധമുള്ള ഒരുസമീപനംഉൽകൃഷ്ടമായവിനയസ്വഭാവം വളർത്തുന്നു. "പാപികളിൽ പ്രധാനിയാണ്" എന്നു പറയുന്നതു മാത്രമല്ലവിനയം. ഞാൻ എന്തായിരിക്കുന്നുവോഅതു ദൈവത്തിൻെറകൃപയാലത്രെഎന്നു പൗലൂസിനോടുതുല്യം പറവാൻ കഴിയണം.

ബുധൻ. ലൂക്കോ.6. 12, മർക്കോ 1 32-35,6. 45—46.

നമ്മുടെ കർത്താവിൻെറ ജീവിതമേതു പ്രകാരമുള്ളതായിരുന്നു എന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്ന ചില ഭാഗങ്ങളാണ് മേലുദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ദൈവത്തിൻെറ ആത്മാവിൻെറ ശക്തികൊണ്ട് താൻ ജോലി ചെയ്യുന്നു. എന്നുതാൻ അവകാശപ്പെടുകയും സേവനത്തിന് കൂടുതൽ ശക്തി പ്രാപിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിപ്രാർത്ഥനയിൽഅധികസമയം അവിടുന്ന് ചെലവഴിക്കുകയുംചെയ്തു. കർത്താവിനു പിതാവിലുണ്ടായിരുന്ന ശരണവും നിങ്ങളുടെസ്വാശ്രയവുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കുക. നിങ്ങളുടെ ജീവിതം എത്രമാത്രം ആഴമില്ലാത്തതും ദുരഭിമാന സംപൂർണ്ണവുമാണെന്ന് അപ്പോൾ ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയും. ദൈവസന്നിധിയിൽ ചെലവഴിക്കുന്ന ഓരോ മണിക്കൂറും എത്രമാത്രം ശക്തിസംദായകമാണെന്ന് നാം അനുഭവിച്ചറിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പ്രാർത്ഥനയിൽക്കൂടെ ദൈവത്തിൽനിന്ന് സന്തോഷവും ശക്തിയും ധൈര്യവുംപ്രാപിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്ന് നാം ഇനിയുംപഠിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

വ്യാഴം 7, 7—11.

നമ്മുടെആവശ്യങ്ങൾ ദൈവം അറിയുകയും അവതരുന്നതിനു താൻ എപ്പോഴും സന്നദ്ധനുമാണെങ്കിൽ പിന്നീട് നാമെന്തിനുപ്രാർത്ഥിക്കുന്നു എന്നു സംശയിക്കുന്നവരുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു സന്നദ്ധനല്ലാത്തപുത്രനെ വിദ്യഅഭ്യസിപ്പിക്കുവാൻ അവൻെറ പിതാവ് അശക്തനായിരിക്കുന്നതു പോലെ ദൈവത്തിൻെറ അനുഗ്രഹങ്ങൾ കൈക്കൊള്ളുവാൻ തക്ക തുറന്നഹൃദയമില്ലാത്തവനെ അനുഗ്രഹിക്കുവാൻ ദൈവവും അശക്തനാണ്. ദൈവത്തിൻെറ ആദർശങ്ങൾ തൻെറ തിരുവിഷ്ടം, തൻെറ ശക്തി ഇവ നമ്മിലേക്കു പകരുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗത്തിനാണ് പ്രാർത്ഥന എന്നുപറയുന്നത്. പ്രാർത്ഥിക്കാത്ത ഒരു മനുഷ്യനിൽ കൂടെ ദൈവത്തിനു പ്രവർത്തിക്കുവാൻ കഴിയാത്തകാര്യങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന മനുഷ്യനിൽ കൂടെ ചെയ്യുന്നതിനു തനിക്കു കഴിയും. ദൈവവുമായി ഒരു തരത്തിലുള്ള സഹകരണമാണു പ്രാർത്ഥന എന്നു പറയാം. അതു മൂലം ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നവ, പക്ഷെ വർഷങ്ങളായി താൻ ആഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നവ ചെയ്യുന്നതിന് നാം തനിക്കു സൗകര്യം നൽകുന്നു.

വെള്ളി. മർക്കോസ് 14. 29-36.

ഭയാനകമായ ഈ അന്ത്യം മാറികിട്ടണമെന്ന് കർത്താവ് ആത്മാർത്ഥമായി ആഗ്രഹിച്ചു എങ്കിലും തൻെറ പ്രാർത്ഥനയുടെ സ്വഭാവം എന്തെന്ന് ശ്രദ്ധിക്കുക. "എങ്കിലുംഎൻെറ ഇഷ്ടമല്ല. നിൻെറ ഇഷ്ടം നിറവേറട്ടെ." പ്രാർത്ഥന പ്രധാനമായി നമുക്കെന്തെങ്കിലു പ്രത്യേക അനുകൂല്യങ്ങൾ ചെയ്യുവാനോ, ദൈവത്തിൻെറ ലക്ഷ്യത്തിന് ഭ്രംശം വരുത്തി നമ്മുടെ താല്പര്യങ്ങൾ സാധിക്കുന്നതിനോ ആയി ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. പ്രാർത്ഥന അതിൻെറ ആഴമായ അർത്ഥത്തിൽ ദൈവത്തിൻെറ തിരുവിഷ്ടം നിറവേറാത്തക്കപ്രകാരം മാർഗ്ഗങ്ങൾ തുറക്കപ്പെടുന്നതിനുള്ള ആത്മാവിൻെറ പരിശ്രമമായിരിക്കണം. ലോകത്തെ നയിക്കുന്ന ദൈവകരങ്ങളെ ചലിപ്പിക്കുന്നതിനല്ല നാം പ്രാർത്ഥനയിൽ ശ്രമിക്കുന്നത്. എന്നാലോ ലോകത്തെ നയിക്കുന്ന ദൈവകരങ്ങൾ നമ്മെയും നയിക്കത്തക്കവിധം ദൈവവുമായി സംസർഗ്ഗത്തിൽ വരുന്നതിനത്രെ പ്രാർത്ഥനയിൽ ശ്രമിക്കുന്നത്. നമുക്കെപ്പോഴും സമീപസ്ഥനായിരിക്കുന്ന ദൈവവുമായി സംസർഗ്ഗത്തിൽ വരുന്നതിനും തൻെറ ശബ്ദം കേൾക്കുന്നതിനും തൻെറ തിരുവിഷ്ടം ഒരു പ്രകാരത്തിലും തമ്മിൽ വിഘ്നപ്പെടാതിരിക്കുന്നതിനും തക്കവണ്ണം പ്രാർത്ഥന നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ അർത്ഥവത്തായിട്ടുണ്ടോ? തൻമൂലം നമ്മുടെ കർത്താവിൻെറ പ്രാർത്ഥനപോലെ തന്നെ "എൻെറ ഇഷ്ടമല്ല, നിൻെറ തിരുവിഷ്ടം നിറവേറട്ടെ" എന്ന കർതൃപ്രാർത്ഥനയുടെ ധ്വനി നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനയിലും ശ്രവിപ്പാനുണ്ടോ?

ശനി. ഗലാത്യ. 5. 19— 24.

ആത്മാവിൻെറ ഫലമായി പൗലൂസുദ്ധരിക്കുന്നവ യേശുതമ്പുരാൻെറ സ്വഭാവ ചിത്രമായി തോന്നുന്നില്ലേ? അവയോരോന്നും നിർവചനം ചെയ്യു

സഭാസംയോജനത്തിൽ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ നില

(റവ. ഡീക്കൻ ഡാനിയേൽ എൻ. വറുഗീസ്, ആഗ്രാ)

II

ഇങ്ങനെമൗലികമായ തത്വങ്ങളിൽ വളരെ അന്തരം പ്രാപിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള സഭകൾ തമ്മിലാണ് ഇനിയും പുനരൈക്യംപ്രാപിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്. ഇതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളാണ്, അഖില ലോക സഭാകൗൺസിൽ, അഖിലലോകക്രിസ്ത്യൻ യുവജന സംഘടന മുതലായ സഭാസംഘടനകൾ തലപുകഞ്ഞ് ആലോചിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. സഭാസംയോജനം സംബന്ധിച്ചുള്ള ഓർത്തഡോക്സു സഭക്കാരുടെ സുചിന്തിതമായ നിലപാട് ഇതിനകം അവർ സഭാകൗൺസിലിൽ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിവിധരാജ്യങ്ങളിൽ വ്യത്യസ്തങ്ങളായ സാഹചര്യങ്ങളിൽ വളരുന്ന സഭകൾക്ക്, അതതിന്റെ വ്യക്തിത്വങ്ങളും പാരമ്പര്യങ്ങളും തുടർന്നുകൊണ്ടു പോകത്തക്കവണ്ണവും, അതേ സമയം തന്നെ പുരാതനകാലങ്ങളിൽ വിശ്വാസം വിഭജിക്കപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പ് അനുഷ്ഠിച്ചു വന്നിരുന്ന വിശ്വാസോപദേശങ്ങളിൽ അന്തർലീനമായിരിക്കുന്ന തത്വങ്ങൾ എല്ലാസഭക്കാരുംസർവ്വസമ്മതമായി അംഗീകരിക്കയും ചെയ്യാമെങ്കിൽ സഭാപുനരൈക്യം നിഷ്പ്രയാസമെന്നാണ് അവരുടെ അഭിപ്രായം.

എന്നാൽ വിശ്വാസമെന്തായിരുന്നാലും പരസ്പരം വി. കുർബാനാനുഭവം (Inter Communion) നടത്താമെന്നുള്ള അടിസ്ഥാനത്തിൽ, ഏതെങ്കിലും കുറെ പ്രധാന തത്വങ്ങളിൽ ബന്ധിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു അയഞ്ഞ സംഘടയെന്നാണ്, സഭാസംയോജനത്തെപ്പററി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുകാരുടെ മനസ്സിലിരിക്കുന്നത്. അതായത് കാതലായ വിശ്വാസകാര്യങ്ങളിൽ ഐക്യമുണ്ടാകുന്നതിനു മുമ്പ് അന്യോന്യമുള്ള കുർബാനാനുഭവത്തിലുള്ള യോജിപ്പാണു പ്രധാനമെന്നു പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുകാർ പറയുമ്പോൾ പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായി ഡോക്ട്രിൻസിൽ യോജിപ്പ് അതിനുശേഷം മറെറത്തുമെന്ന് ഓർത്തഡോക്സുകാർ വാദിക്കുന്നു.

സഭായോജിപ്പു പരിഗണിക്കുമ്പോൾ ഓർത്തഡോക്സു പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു ഈ സഭകളല്ലാതെ മൂന്നാമതായി ലോകത്തിലിന്നുള്ള ഏററം വലിയ സഭയായ റോമാസഭയുടെയോജിപ്പിനുവേണ്ടിയും നാം പരിശ്രമിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എങ്കിൽ മാത്രമേ സഭാനാഥനായ കർത്താവിന്റെ "പിതാവേ നീ എന്നിലും ഞാൻ നിന്നിലും ആകുന്നതുപോലെ അവരും തമ്മിൽ ഒന്നാകണമേ" യെന്നുള്ള മഹാപുരോഹിതപ്രാർത്ഥന സാർത്ഥമാകയുള്ളു. റോമൻകത്തോലിക്കാസഭയുടെ മൗലികോപദേശങ്ങൾ ഓർത്തഡോക്സുകാരുടേതിൽനിന്നും സാരമായവ്യത്യാസമുള്ളവയല്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ 18-ാംമാണ്ടു കൂടിയ വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ പാപ്പായുടെ പരമാധികാരം അപ്രമാദിത്വം മുതലായ സ്വതന്ത്രപ്രമാണങ്ങൾ അംഗീകരിച്ച് അവയും രക്ഷയ്ക്കുള്ള പ്രധാനസിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചേർത്ത് "സഭോപദേശങ്ങളായി പഠിപ്പിച്ചു വരുന്നു. അങ്ങനെ പുരാതനവിശ്വാസസത്യങ്ങളിൽ കൂട്ടിച്ചേർപ്പുകളാക്കി അവർ വേർതിരിഞ്ഞു പ്രവർത്തിച്ചു വരുന്നു; ഒരുപക്ഷേ കാലാന്തരത്തിൽ തങ്ങളുടെ പുതിയ ഉപദേശങ്ങളെല്ലാം ബലികഴിച്ചിട്ട് ഇതരസഭകളുമായുള്ള സംയോജനത്തിനു് അവരും മുമ്പോട്ടു വരും, എന്നു നമുക്കാശിക്കാം.

സഭകളെല്ലാം കൂടി ഒരുമിച്ചു ചേർന്നിട്ട് ലോകപ്രശ്നങ്ങളെ സുധീരം അഭിമുഖീകരിക്കണമെന്ന് ഇന്നു പല സഭക്കാർക്കും അതിയായ ആഗ്രഹമുണ്ട്. എന്നാൽ ഓരോ സഭക്കാരും അവരുടെ മനോഗതത്തിൽ യോജിപ്പിനടിസ്ഥാനമെന്നു കരുതുന്ന വ്യവസ്ഥകളുമായി യോജിപ്പിനുശ്രമിക്കുമ്പോഴാണ് പ്രശ്നങ്ങൾ ആവിർഭവിക്കുന്നത്. വിശ്വാസം, കൂദാശകൾ, ഡോക്ട്രിൻസ്, പട്ടത്വം, ആരാധന ഇവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലല്ലാത്ത ഒരു യോജിപ്പിനും തങ്ങൾ ഒരുക്കമില്ലെന്നും, അപ്രകാരമല്ലാത്ത ഒരു സഭൈക്യം ശാശ്വതമല്ലെന്നും ഓർത്തഡോക്സുകാർ അസന്നിഗ്ദ്ധമായി പ്രഖ്യാപിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കയാണ്. പ്രസ്തുത സംഗതികളെല്ലാം പൂർവ്വികപിതാക്കന്മാർ പാവനമായി കാത്തു സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നവയാണ്. പതിനൊന്നാം നൂററാണ്ടിൽ പാശ്ചാത്യപൗരസ്ത്യപിരിച്ചിൽ ഉണ്ടാകുന്നതിനു മുമ്പ് എല്ലാ സഭക്കാരും ഈ വിശ്വാസക്കാരായിരുന്നു. ഓർത്തഡോക്സുകാർ ഇന്നും ആ പൂർവ്വികതത്വങ്ങൾ തന്നെ അഭംഗം നിവർത്തിച്ചുകൊണ്ടും വരുന്നു. ആയതിനാൽ യഥാർത്ഥ വിശ്വാസങ്ങളിൽ നിന്നും വെട്ടിമാററങ്ങൾ വരുത്തിയിട്ടുള്ള പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുകാർക്കും, അവയോടു കൂട്ടിച്ചേർപ്പു വരുത്തിയിട്ടുള്ള റോമൻകത്തോലിക്കർക്കും മദ്ധ്യഇരുകൂട്ടരേയും രഞ്ജിപ്പിക്കുന്നതിനാവശ്യമായ വ്യവസ്ഥകളോടുകൂടി ഇന്നു നില നിൽക്കുന്നത് ഓർത്തഡോക്സുകാരാണ്. അവർ പൂർവ്വികമായ, സ്തുതിചൊവ്വാകപ്പെട്ട, വിശ്വാസം പാലിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഓർത്തഡോക്സ് എന്നപേരും സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

എന്റെ ലേഖനം ഇപ്രകാരം സംഗ്രഹിക്കാം. ഭൂമുഖത്തുള്ള ക്രിസ്തീയസഭക... ളെ മുഖ്യമായി റോമൻകത്തോലിക്കാ, ഓർത്തഡോക്സ്, പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് ഇങ്ങ... നെ മൂന്നായി വിഭാഗിക്കാം. പൂർവ്വികപ... താക്കന്മാരാൽ കല്പിക്കപ്പെട്ട് അനുഷ്... ക്കപ്പെട്ടുവന്നിരുന്ന വിശ്വാസാചാര... ളേയും, വേദോപദേശസത്യങ്ങളേ... അതേപടി ഇന്നും സ്വീകരിച്ചുകൊ... ഓർത്തഡോക്സുകാരും അവയി... ന്തമായി ചില ചട്ടങ്ങളും പ്ര...

-പ്പെടുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലാത്ത ഓരോ വിശിഷ്ടഗുണങ്ങളാണ്. കർത്തവ്യങ്ങളുടെ വിശദാംശങ്ങളല്ല. അവനും എല്ലാ പ്രവർത്തികളേയും പ്രകാശമാനമാക്കുകയും അവയ്ക്കു വൈശിഷ്ട്യം പ്രദാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്ന ആദ്ധ്യാത്മിക പ്രഭാപ്രസരമത്രേ അവ. കർത്താവ് ചെയ്ത പ്രവൃത്തികളേക്കാൾ അധികമായി തങ്കലേക്ക് ലോകത്തെ ആകർഷിക്കുന്നത് താൻ ആരായിരുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. അത് തന്റെ പ്രവൃത്തികളെ കൂടുതൽ ശോഭയുള്ളതാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു കൃത്യത്തിന്റെ മൂല്യം അതു ചെയ്യുന്ന ആളിന്റെ വൈശിഷ്ട്യത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. ലോകത്തിനു ഇന്ന് പരമപ്രധാനമായ ആവശ്യം ആദ്ധ്യാത്മിക വൈശിഷ്ട്യമുള്ളവരുംസമർത്ഥമായആന്തരിക ജീവിതമുള്ളവരുംആയആളുകളെയത്രേ. നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ ജീവിതരഹസ്യവും മറെറാന്നുമായിരുന്നില്ല. അത് പ്രാർത്ഥനയിലും ദൈവവുമായുള്ള സംസർഗ്ഗത്തിലും അധിഷ്ഠിതമായിരുന്നു. ആത്മികമായ ഈ സമ്പത്തിന്റെയും ശക്തിയുടെയും ആന്തരികമായ ഉറവയെ നിങ്ങൾ അവഗണിച്ചിരിക്കയാണോ?

രണ്ടാമനില്ലാത്ത ഒന്നാമൻ

V

പല പ്രവാചകന്മാർ, എന്നാൽ ഏക അവതാരം

ആധുനികകാലത്തെ ഹൈന്ദവതത്വ ചിന്തകന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനെന്ന് പരക്കെ സമ്മതം ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന സർ രാധാകൃഷ്ണൻ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു. "God is never born in the ordinary sense. Processes of britb and incarnation which imply limitation do not apply to him: when the Lord is said to manifest Himself at a particular time on a particular occasion it only means that it takes place with reference to a finite being" (സാധാരണ രീതിയിൽ ദൈവം ഒരിക്കലും ജനിക്കുന്നില്ല. അതിരുകളെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ജനനം, അവതാരം എന്നിങ്ങനെയുള്ള സംഭവങ്ങൾ ദൈവത്തിനു ചേരുന്നവയല്ല. ഒരു പ്രത്യേക കാലത്തും അവസരത്തിലും ദൈവം തന്നെത്തന്നെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു എന്നു പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം ഒരു സാധാരണ മനുഷ്യനിൽക്കൂടെ ദൈവം വെളിപ്പെടുന്നു എന്നു മാത്രമാണ്.) അദ്ദേഹം പിന്നെയും പറയുന്നു "AS an individual Krishna is of millions of forms through which the Universal Spirit manifests it self" (ഒരു വ്യക്തി എന്ന നിലയിൽ ശ്രീകൃഷ്ണനെ വീക്ഷിച്ചാൽ ഈശ്വരനെ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന 1. Sri RadhaKrishnan The Bhagavatgita p 31., 2. I bid p. 32 ലക്ഷോപലക്ഷം രൂപങ്ങളിൽ ഒന്നു മാത്രമാണ് അദ്ദേഹം.) അദ്വൈതചിന്തകന്മാർ എല്ലാം തന്നെ രാധാകൃഷ്ണന്റെ ഈ അഭിപ്രായത്തെ സശിരഃകമ്പം സമ്മതിച്ചു കൊടുക്കും. എന്നാൽ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനി ഈ ദൃശ്യവ്യക്തികളെ പ്രവാചകന്മാർ അഥവാ സിദ്ധന്മാർ എന്നു മാത്രമേ നാമകരണം ചെയ്യൂ. അവർ ഈശ്വരാവതാരങ്ങളാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ എല്ലാവരും തന്നെ അല്ലാല്ലമായെങ്കിലും അവതാരപുരുഷന്മാരാണെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടി വരും. അതിന്റെ അർത്ഥം അവതാരം എന്നൊന്ന് പ്രത്യേകമായി ഇല്ലെന്നായിരിക്കും. അവതാരവും പ്രവാചകന്മാരും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങളിൽ ഒന്ന് പ്രവാചകന്മാർ അനവധി ഉണ്ടാവാൻ സാധിക്കും. എന്നാൽ അവതാരം ഒന്നേ ആവശ്യമുള്ളു എന്നുള്ളതാണ്. പ്രവാചകന്മാർ ഊനമററവരായിരിക്കണമെന്നില്ല പ്രത്യുത അവതാരപുരുഷൻ ഊനരഹിതനായിരിക്കണം. ദശാവതാരങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാൽ അവയിലെ മനുഷ്യരെല്ലാം പ്രവാചകഗണത്തിൽ ഉൾപ്പെടും എന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. കാരണം പ്രാദേശിക കുഴപ്പങ്ങൾ പരിഹരിപ്പാൻ ഈ ദൃശ്യസിദ്ധന്മാരാൽ സാധിക്കും. പ്രാപഞ്ചിക കുഴപ്പമായ പാപം പരിഹരിപ്പാൻ പരിശുദ്ധന്മാർക്കോ പ്രവാചകന്മാർക്കോ സാദ്ധ്യമല്ല. അകയാൽ അങ്ങനെയുള്ള ആവശ്യത്തിന് അവതാരം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്.

യുഗങ്ങൾ തോറും ആവശ്യമില്ലാത്തതും എന്നേക്കുമായുള്ള വീണ്ടെടുപ്പു സാധിപ്പാൻ ഒരിക്കലായി കഴിയുന്നതുമായ ഒരവതാരം ഉണ്ടെന്നും അതു യേശുക്രിസ്തു ആണെന്നും നാം വിശ്വസിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ഒന്ന് ചരിത്രത്തിനു മുഴുവനായും പ്രാപഞ്ചികമായും ഇല്ലെന്നുവന്നാൽ പരമനായ ദൈവം പ്രത്യേകമായി എല്ലാവർക്കും മതിയായ ഒരു വെളിപ്പാട് ഇതഃപര്യന്തം നൽകിയിട്ടില്ലായെന്നു വരും. അങ്ങനെയെങ്കിൽ എല്ലാവർക്കും എന്നേക്കും മതിയായ ആ പ്രകാരമുള്ള ഒരു വെളിപ്പാടിനുവേണ്ടി മനുഷ്യർ ഇന്നും നോക്കിപ്പാർക്കുന്നതേയുള്ളു എന്നും വരും. എന്തെന്നാൽ അതു കൂടാതെ ലേകൈകയോജിപ്പോ എല്ലാവരെയും ഒന്നിച്ചു സംഘടിപ്പിക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തിയോ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. യേശുക്രിസ്തു A D 1—ാം നൂററാണ്ടിൽ പലസ്തീൻ നാട്ടിൽക്കൂടി സഞ്ചരിച്ച ഒരു വ്യക്തിയാണെങ്കിലും തനിക്ക് മുമ്പും പിമ്പും നടന്നവർ ഹോശന്നാ പാടി തന്നെ സ്വീകരിച്ചതിന്റെ അർത്ഥം സമകാലീനന്മാർമാത്രമല്ല തനിക്കു മുമ്പും പിമ്പും വന്നവർ എല്ലാവരും പ്രത്യക്ഷമായോ പരോക്ഷമായോ തനിക്കു ഹോശന്നാ പാടുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. മരണാനന്തരം പാതാളത്തിൽ പോയി സുവിശേഷം അറിയിച്ചു എന്നതിന്റെ അർത്ഥം തനിക്കു മുമ്പു കടന്നുപോയിട്ടുള്ള എല്ലാവർക്കും കൂടി വേണ്ടി ആയിരുന്നു തന്റെ രക്ഷണ്യവേല നിവർത്തിച്ചു എന്നതു്. റബ്ബിമാരെപ്പോലെയോ മററു പ്രവാചകന്മാരെപ്പോലെയോ അല്ല താൻ ജനിച്ചതും ജീവിച്ചതും പഠിപ്പിച്ചതും മരിച്ചതും ഉയിർത്തെഴുന്നേററതും. "അവൻ (മാത്രം) സകലതും നന്നായി ചെയ്തു" (മർക്കോസ് 7. 37) പുരുഷാരം അവന്റെ പഠിപ്പിക്കലിനെക്കുറിച്ചു "അവരുടെ ശാസ്ത്രിമാരെപ്പോലെയല്ല, അധികാരമുള്ളവനായിട്ടത്രേ അവൻ അവരോടുപദേശിച്ചതു്" (മത്തായി 7. 29) എന്നു സാക്ഷ്യം പറഞ്ഞു. ഒരു സാധാരണക്കാരനെപ്പോലെ അവൻ ജീവിച്ചെങ്കിലും അസാധാരണക്കാരനെപ്പോലെയാണ് ഇന്നു ലോകംമുഴുവനും അവനെ ആരാധിക്കുന്നതു്.

പരിശുദ്ധന്മാരും ക്രിസ്തുവും തമ്മിലുള്ള മറെറാരു വ്യത്യാസം പരിശുദ്ധന്മാർ ദൈവത്തിങ്കലേക്ക് അടുക്കുവാനുള്ള ശ്രമം ചെയ്യുന്നവർ മാത്രമാണെന്നും യേശുക്രിസ്തു ദൈവത്തിൽനിന്നു മനുഷ്യങ്കലേക്കു വന്നവനാണെന്നും ഉള്ളതത്രേ. മനുഷ്യർ ദൈവത്തെപ്പോലെയാകണമെങ്കിൽ ദൈവം മനുഷ്യനെപ്പോലെ ആയെങ്കിൽ മാത്രമേ സാധിക്കൂ എന്നുള്ളതു കൊണ്ടത്രേ പരിശുദ്ധന്മാരുടെ ആവിർഭാവത്തിനും ഈ ഏകഅവതാരം സഹായകരമായിരിക്കുന്നതു്. വിശുദ്ധ അത്താനാസ്യോസ് പറയുന്നതുപോലെ "He was made man that we might be made divine" (നാം ദൈവികരാകുവാൻ അവൻ മാനുഷികനായിത്തീർന്നു.) അദ്വൈതചിന്തകന്മാർ അവതാരങ്ങൾക്കു കൊടുക്കുന്ന വ്യാഖ്യാനം അപൂർ...

ളും വ്യാഖ്യാനങ്ങളും കൂട്ടിച്ചേർത്തു റോമൻകത്തോലിക്കരും, മൗലികങ്ങളായ പലതിനേയും അഗണ്യമായി വ്യാഖ്യാനിച്ചു വെട്ടിക്കുറച്ച് ഇല്ലായ്മചെയ്തു കൊണ്ടു പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുകാരും വ്യത്യസ്ത സഭകളായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിൽനിന്നും ഓർത്തഡോക്സുകാരുടെ നില മററു രണ്ടു സഭക്കാരുടെയും മദ്ധ്യേയുള്ള പൗർവികമായ, യഥാർത്ഥമായ ഒ...ാണെന്നുകാണുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്. ...ാ പുനരൈക്യത്തിനു ശ്രമിക്കുമ്പോ... ഏററവും അനുകരണയോഗ്യമായതു് ...രുടെ തത്വങ്ങളാണെന്നുള്ളതും നി...പ്രയാസം മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. ...ാസം പട്ടത്വം, ആരാധന, ക്രമാ...ടെ മാർമ്മികമായ ഐക്യം ഇവ ...അടിസ്ഥാനത്തിൽ എല്ലാ സഭക...ി യോജിച്ച് തോളോടുതോള...് എരിയുന്ന ലോകപ്രശ്നങ്ങ...യപൂർവ്വം അഭിമുഖീകരിച്ച് ... മരിച്ചുപോയവരുടെയും ജീ...ുന്നവരുടെയും അഭിലാഷങ്ങ...ീപാവതി, നമ്മുടെ കർത്താ...പൗരോഹിത്യ മദ്ധ്യസ്ഥ... നമുക്കു പൂർത്തിയാക്കാം.

Licence NO. 498 Dated 20-8-1946 Reg. M. 5286

THE CHURCH WEEKLY

പത്രാധിപക്കുള്ള കത്ത്

സഭാ ഐക്യം

ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് തെക്കേ ഇൻഡ്യയിൽ പല പ്രോട്ടസ്റ്റൻറു സഭാവിഭാഗങ്ങൾ, അനേകവർഷത്തെ പ്രാർത്ഥനയുടെയും കൂടിയാലോചനകളുടെയും ഫലമായി സൌത്തിന്ത്യൻ ചർച്ച് ആയി ഒന്നിക്കുകയുണ്ടായല്ലൊ. ആ മഹനീയചരിത്രസംഭവം ഉടലെടുത്തതു മദ്രാസിൽ വച്ചായിരുന്നു. അന്നത്തെ ആരാധനാശുശ്രൂഷയിൽ സംബന്ധിച്ച ഒരു ബിഷപ്പ് ശുശ്രൂഷാമദ്ധ്യേ താങ്ങാൻ വഹിയാത്ത ആനന്ദാതിരേകത്താൽ പൊട്ടിക്കരയുകയുണ്ടായി. തടാകം ആശ്രമത്തിലെ ആ പുണ്യാത്മാവായ ബിഷപ്പ് ഈ ലേഖകനോട് ഏതാണ്ടിങ്ങനെ പറഞ്ഞു. ഞാൻ ഇത്രയും ആനന്ദം അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ള മറെറാരു സന്ദർഭം ഓർക്കുന്നില്ല. ഇതു കാണുവാൻ എനിക്കു ഭാഗ്യമുണ്ടായല്ലൊ. മററുള്ള സഭകളും പ്രാർത്ഥനയോടുകൂടി പരിശ്രമിച്ചാൽ ഐക്യത്തിൽ എത്തിച്ചേരുവാൻ അചിരേണ സാദ്ധ്യമാകുന്നതാണ്.

ബിഷപ്പ് തിരുമേനി പലപ്പോഴും സഭയെ ഒരു പൊട്ടിത്തകർന്ന കാറിനോട് ഉപമിക്കാറുണ്ട്. അപകടത്തിൽ പെട്ടു ചിന്നഭിന്നമായ കാറ് ഓരോ ഭാഗങ്ങളും എടുത്തു തുടച്ചു വെടിപ്പാക്കി കേടുപാടുകൾ തീർത്തു ശരിയായി സംയോജിപ്പിക്കുന്നപക്ഷം കാറ് പഴയ സ്ഥിതിയിൽ ഉപയോഗയോഗ്യമായി തീരും.

കേരളത്തിലെ മാർത്തോമ്മാ, ഓർത്തഡോക്സ്, യാക്കോബായ സഭകളിലെ പാണ്ഡിത്യവും വൈരാഗ്യവും നിറഞ്ഞ കുറെ നേതാക്കന്മാരും, അച്ചന്മാരും, സാധിക്കുമെങ്കിൽ തിരുമേനിമാരിൽ ചിലരും കൊല്ലത്തിൽ ഒരിക്കലെങ്കിലും, അനൌപചാരികമായിട്ടെങ്കിലും, ഏതെങ്കിലും ഒരു സൌകര്യമുള്ള സ്ഥലത്തു (തടാകം ആശ്രമം വളരെ നന്നായിരിക്കും.) ഒരുമിച്ചുകൂടി സഭൈക്യകാര്യങ്ങളെപ്പററി ചിന്തിച്ചാൽ അതു് ഒരു കാൽവെപ്പായിരിക്കയില്ലെ. വാദപ്രതിവാദത്തിനല്ല, ആശയവിനിമയത്തിനും ഹൃദയങ്ങൾ പരസ്പരം തുറന്നു് സംസാരിക്കുന്നതിനും. ഇതും, ഇതുപോലെ പ്രയോജനകരമാകാവുന്ന മററു സൌഹാർദ്ദസംസർഗ്ഗങ്ങളും തുടരുന്നപക്ഷം കാലക്രമേണ ഒരു ഐക്യവാതിൽ തുറക്കയില്ലേ. കേരളത്തിലെ സഭകളുടെ ഐക്യം ഉടനെ സാധിച്ചില്ലെങ്കിലും, അതിനുവേണ്ടിയുള്ള ഒരഭിവാഞ്ഛ ജനങ്ങൾക്കുണ്ടാകുന്നതു നന്നായിരിക്കും., അതിലേക്കു എല്ലാവരും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതും ആശാസ്യമായിരിക്കും. സഭാ ഐക്യത്തിനു വിഘാതമായി വരാവുന്ന വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ സകലരും എവിടെയും ഒഴിവാക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും.

ക്രൈസ്തവ ദയാനപാത്രത്തിനു് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ടോർപിഡൊ വീണിരിക്കുമ്പോൾ ഇതറിയാതെ സൌന്ദര്യപ്പിണക്കവും കക്ഷിവൈരാഗ്യവും പറഞ്ഞു നാം നാൾകഴിച്ചാൽ നമ്മുടെ സ്ഥിതി ചേരയുടെ വായിലെ തവള പാററയെ തിററാൻ പിടിക്കുന്നതുപോലെ മാത്രമല്ലേ?

പി. വി. വർക്കി.

പ്പമാകയാൽ ആണ് ഭഗവത്ഗീതയിൽ അതിനെതിരായ അർത്ഥത്തിൽ അവതാരങ്ങളെ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ഗീതയിലെ അവതാരങ്ങളും വ്യാഖ്യാനിച്ചുവരുമ്പോൾ അവർ ജീവൻമുക്തി പ്രാപിച്ച സിദ്ധന്മാർ മാത്രമായിരുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കാം. യേശുക്രിസ്തു അങ്ങനെ ജീവൻമുക്തി പ്രാപിച്ച ഒരുവൻ മാത്രമായിരുന്നെങ്കിൽ തനിക്കു ഇന്നുള്ള അദ്വിതീയസ്ഥാനം സഭയിലോ ലോകത്തിലോ ലഭിക്കയില്ലായിരുന്നു. ക്രിസ്തീയ സഭക്കു ദശാവതാരങ്ങൾ പോലെ പല അടിസ്ഥാനങ്ങൾ ഇല്ല. പിന്നെയോ, ഏക അടിസ്ഥാനംമാത്രമേയുള്ളു. "യേശുക്രിസ്തു എന്ന ഇട്ടിരിക്കുന്ന അടിസ്ഥാനമല്ലാതെ മറെറാന്നിടുവാൻ ആർക്കും കഴിയുന്നതല്ല." (1 കോരി. 3, 11). "ക്രിസ്തുയേശു തന്നെ മൂലക്കല്ലായിരിക്കെ നിങ്ങളെ അപ്പോസ്തലന്മാരും പ്രവാചകന്മാരും എന്ന അടിസ്ഥാനത്തിന്മേൽ പണിതിരിക്കുന്നു. (എഫേസ്യ. 2. 20). പത്രോസ് സഭയുടെ അടിസ്ഥാനമാണെന്നു വാദിക്കുന്നവർ വേദപുസ്തകത്തിൽ യേശുക്രിസ്തുവിനെ മാത്രം സഭയുടെ അടിസ്ഥാനമായി കാണിച്ചിരിക്കുന്നതിനെ അവഗണിക്കയാകുന്നു ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. ശ്ലീഹന്മാർ പ്രവാചകന്മാർ തുടങ്ങിയ ഓരോരുത്തരും ഈ സഭാമന്ദിരത്തിലെ കല്ലുകൾ മാത്രമാണ് അടിസ്ഥാനങ്ങൾ അല്ല.

"The Churches one foundation
Is Jesus Christ Our Lord,
She is His new creation
By water and the word,
From heaven he came and sought her
To be His holy bride
With His own blood He brought her
And for her life He died"
(Samuel F. Stone 1839 – 1900.)

Printed and Published by N. M. Abraham B.A. at the Malayala Manorama P